

9de JAARGANG N° 29 — 4 OCTOBER 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
N.Z. VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170

Richard Crooks, een der beroemdste levende tenors, de man met de fabelachtige honoraria die zich de weekde kon veroorloven een aanbod van 200.000 gulden voor de medewerking aan een

RICHARD CROOKS

toonfilm van de hand te wijzen, komt naar Amsterdam, waar hij op 8 October a.s. in het Concertgebouw een concert zal geven. Hierboven is hij afgebeeld als Cavaradossi in de opera Tosca.

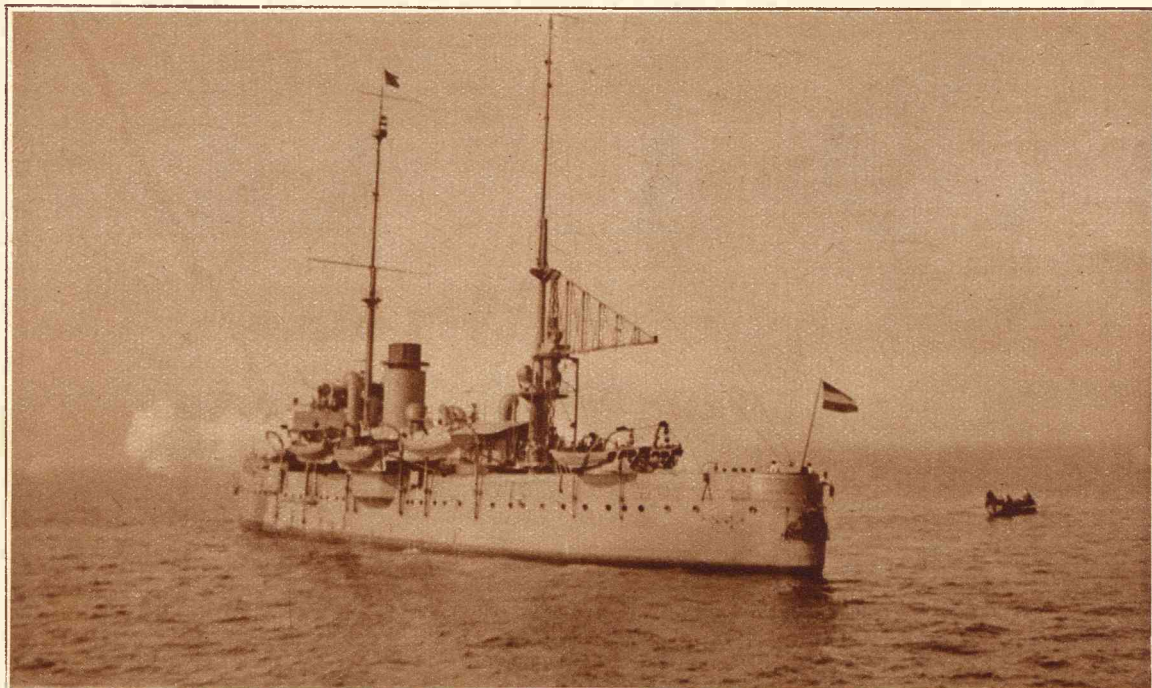
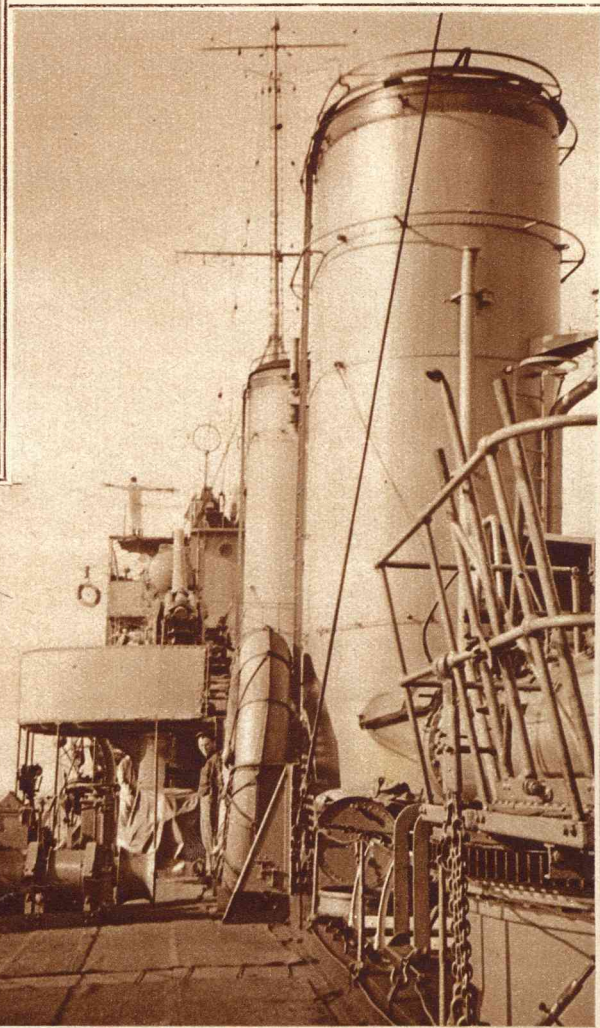

Foto hiernaast: Het pantserschip „Jacob van Heemskerck”, het vlaggeschip van de aanvallende partij, tijdens het afvuren van saluutschoten, toen minister Deckers het schip verliet (zie de sloep rechts) om zich weer naar de „Kortenaer” te begeven.

Hieronder: Op de „Kortenaer”: Aan de „Heemskerck” wordt geséind om een sloep te zenden, tot het afhaken van den minister van Defensie.

ZEEOORLOG

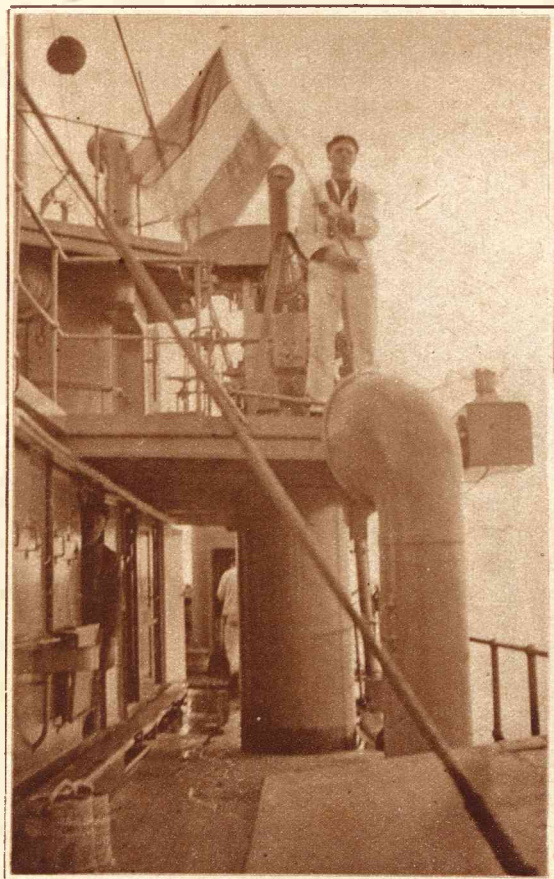
We hebben oorlog gehad, een zeeoorlog op onze Noordkust.

Maar niet echt! Het waren maar manoeuvres van de Nederlandsche Marine, waarvan een deel als vijand moest optreden, die een aanval op onze kust wilde doen, terwijl een ander deel die kust moest verdedigen, den aanval moest beletten dus.

Voor dergelijke manoeuvres moet natuurlijk van te voren een plan worden opgemaakt, waarbij moet worden uitgegaan van veronderstellingen. In groote trekken was dat plan aldus: Verondersteld werd, dat de provinciën Groningen en Friesland, benevens de Waddeneilanden beoosten Terschelling in handen van den vijand waren, maar dat de onzen in die provinciën nog een bruggehoofd in handen hadden aan het Oostelijk uiteinde van

Op de „Van Meerlant”: Het te water laten van de mijnen. Eenige mijnen staan gereed, terwijl de man, links op de foto er juist een in het water stoot.

Aan boord van den mijnenlegger „Van Meerlant”: Het seinen met de vlag aan de kustwacht.

den afsluitdijk der Zuiderzee, welke dijk, die verondersteld werd gereed te zijn, zich eveneens nog in onze handen bevond. De beide sluizen in dien dijk, die bij de Friesche kust en die bij Wieringen zijn natuurlijk punten van groot strategisch belang en dus zou de „vijand” moeten trachten, die te vernietigen, de onzen moesten alles in het werk stellen, om die vernietiging te verhinderen.

Ik heb dien zeeslag meegemaakt, nu eens aan boord van het eene, dan weer aan boord van een ander schip en ik had mijn camera meegenomen. Maar als u nu denkt, dat er veel te fotografeeren was, dan hebt u het toch mis, want je ziet eigenlijk niets. Niets, tenminste, dan wat er aan boord van het schip gebeurt waar je toevallig op bent. De schepen b'lijven daarvoor veel te ver van elkaar af.

En nou kan je toch wel mooie plaatjes geven,

en eer dan ieder ander zelfs, als je, zooals een van onze groote dagbladen heeft gedaan, het lanceeren van een torpedo door de „Kortenaer” in beeld brengt en dan er onder zet, dat dat een moment uit dezen „oorlog” weergeeft, terwijl in werkelijkheid de „Kortenaer” heelemaal niet aan den strijd heeft meegedaan, en dus in dien strijd ook geen torpedo's heeft gelanceerd (ze is alleen maar één dag uitgevaren als neutraal schip, om den minister van Defensie, mr. dr. L. N. Deckers, gelegenheid te geven iets van de manoeuvres te zien) maar dat doe ik liever niet. Dan maar liever minder, maar echte kiekken. Toch valt de oogst nog wel mee, omdat ik ook den tocht van de neutrale „Kortenaer” heb meegemaakt, maar het lanceeren van torpedo's heb ik toch niet kunnen kiekken, omdat ze dat op dezen tocht niet gedaan heeft.

En nu eerst maar even over den strijd. Dien heelemaal gaan beschrijven doe ik natuurlijk niet daar

Vice-admiraal L. J. Quant, commandant der Marine te Den Helder, de algemeene leider der manoeuvres.

De hekgolf, die door de machtige schroeven van de „Kortenaar” werd opgeworpen toen dit schip met 'n dertig-mijls vaart liep.

alle dagbladen er al kolommen vol over geschreven hebben; wèl wil ik nog even vertellen, dat de „onzen” den strijd gewonnen hebben.

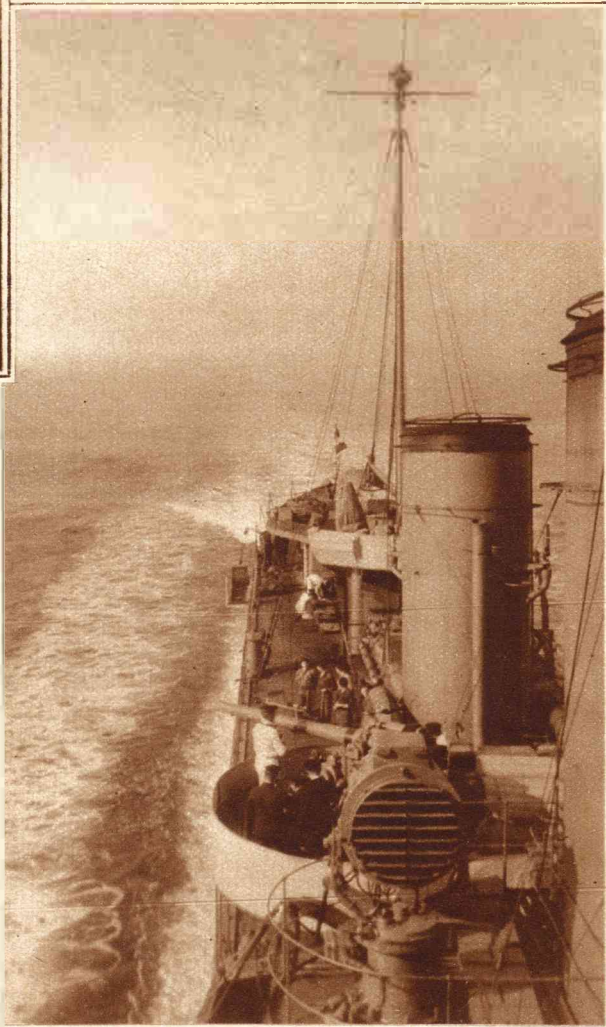
En dat zegt heel wat en geeft reden tot dankbaarheid.

Want wat hoor je niet dikwijls als argument door de ontwapenaars verkondigen, dat we met onze kleine weermacht immers toch nooit tegen een buitenlandschen vijand iets zouden kunnen uitrichten. En nu? De schepen van onze vloot zijn oud en lang niet van de modernste, de bewapening is zwak. En toch hebben onze schepen zich een veel sterkeren „vijand” die over veel verder dragende kanonnen beschikte, van het lijf kunnen houden.

Dat komt, omdat wij een zeer krachtigen bondgenoot hebben in onze zeer gevaarlijke kust, die maar niet zoo gemakkelijk te naderen is. Een vreemd schip, dat hier niet thuis is, zal het niet zoo licht probeeren, onze zeegaten binnen te dringen, als het weet, dat daarachter de bewakers, al zijn die dan ook zwakker dan hij, hem opwachten. Neem bijvoorbeeld het water tusschen het vaste-

land van Noord-Holland en Texel. Dat is over het geheel zeer ondiep, maar er zijn drie geulen in, die bevaarbaar zijn: het Schulpengat, het Westgat en het Molengat. Het Schulpengat is het diepste, maar door zijn niet groote breedte gemakkelijk te beschermen. Het Westgat is alleen bij hoogwater te gebruiken en het Molengat is voor iemand die ter plaatse niet goed thuis is al heel gevaarlijk, omdat dit vaarwater zich voortdurend verlegt.

Nu kan een vijand over nog zooveel en nog zoo groote en goed bewapende schepen beschikken, hij komt er daar toch niet door, als hij daarbij moet rekenen op op den loer liggende vijandelijke schepen die, al zijn ze ook nog zooveel zwakker, hem toch duchtig in het nauw kunnen drijven. En met zijn onderzeeërs kan een vijand ook al niet veel doen, omdat die niet onder water kunnen binnendringen, daar is het water niet diep genoeg voor, terwijl daarentegen onze eigen onderzeeboten, die den toestand ter plaatse zooveel beter kennen, 'n groot

Oefening met het kanon aan boord van de „Kortenaar”, terwijl deze met groote vaart de golven kliefte, wat zeer groote beroering in het water teweegbracht.

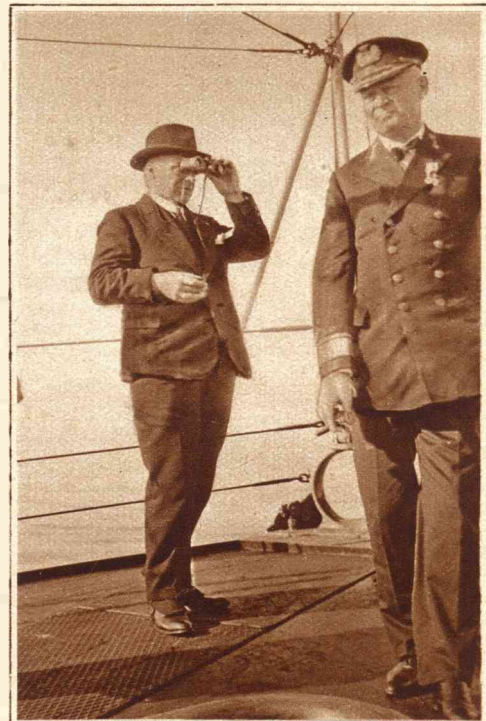
vijandelijk schip gemakkelijk kunnen besluiten.

We hebben het bij deze manoeuvres gezien, hoe de „Heemskerck” het grootste en sterkste schip van den „vijand”, herhaalde malen „getorpedeerd” werd door een van de kleine vaartuigen der „onzen” en hoe het ook aan de kleinere schepen niet is mogen gelukken binnen te dringen en niet mogelijk is geweest de „Heemskerck” tegen de torpedo's van onze onderzeeërs te beschermen.

Het zal natuurlijk nooit in de bedoeling van Nederland liggen, een aanvalsoorlog te voeren, dat zou met het materiaal waarover wij met onze beperkte middelen kunnen beschikken, eenvoudig een onmogelijkheid zijn, maar wèl kunnen wij met een vloot, waarvan de grootte in evenredigheid is met onze financiële draagkracht den veel sterkeren vijand beletten, ons ernstig nadeel te berokkenen.

Daarom is het onjuist te beweren, dat wij onze vloot evengoed heelemaal konden afschaffen, omdat we haar toch nooit zóó krachtig kunnen maken als een eventueelen vijand de zijne. Deze manoeuvres hebben wel heel duidelijk het tegen-deel bewezen.

Er zijn ook nog vliegtuigen en ook die zouden ons kwaad kunnen doen, zeker. Maar daarom is

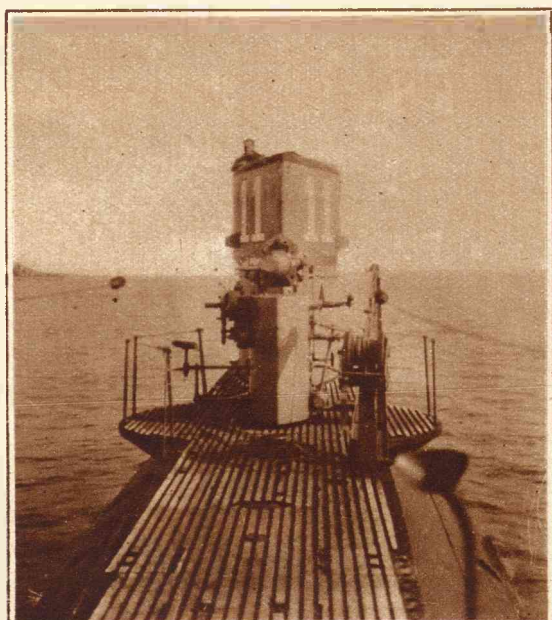
Mr. dr. L. N. Deckers, onze minister van Defensie, aan boord van de „Kortenaar” het oppikken van mijnen door de „Van Meerlant” gadeslaande.

het dan ook noodig, dat ook onze marine-vliegdiens puik in orde is. De vijand kan met meer vliegtuigen komen, dan waarover wij zelf beschikken, toegegeven, maar dan verlieze men niet uit het oog, dat het voor de onze, die „thuis” zijn, heel wat gemakkelijker werken is dan voor die van 'n vijand, die hun basis ver van het operatieterrein hebben, of wel hun „vliegekamp” vinden op een of ander daarvoor ingericht schip, dat dan ook weer bloot staat aan de groote kans in den grond geboord te worden.

Zooals het nu gegaan is, ging het prachtig voor ons land, en nu was het nog schitterend weer.

Wat zou het voor een vijand zijn, wanneer hij moest optreden tijdens slecht weer, zooals we dat zoo vaak op onze kusten hebben!

A. T.

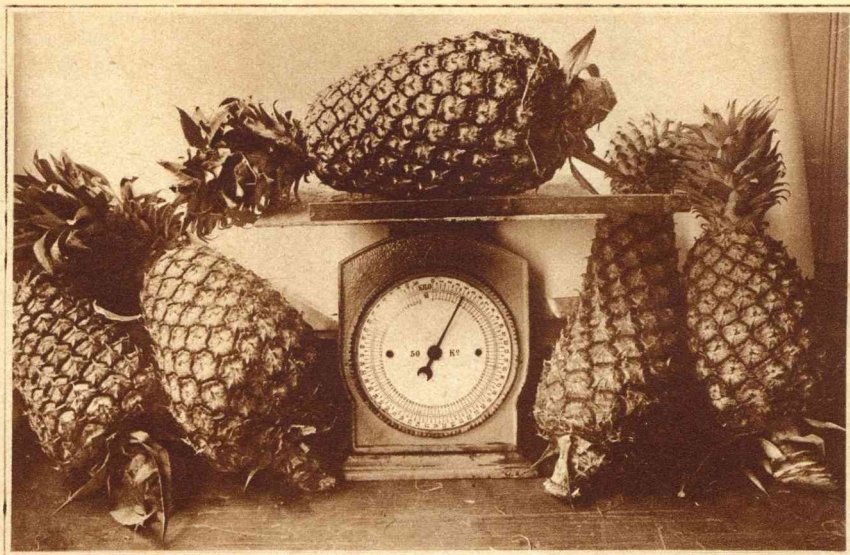
Aan boord van den onderzeeër „O 11” nadat deze juist boven water gekomen was.

Minister Deckers op het achterschip van de „Kortenaar”, terwijl deze torpedoboot met een vaart van 30 mijl (ruim 55 1/2 K.M.) door het water sneed. Men zie de kilometers lange zogbaan achter het schip.

In voorbereiding op de a.s. Edison-lichtweek in onze stad, heeft men in de Militiezaal een tentoonstelling georganiseerd, betrekking hebbende op de verlichting enz. Een interessante foto van de tentoonstelling: de oorspronkelijke Edison-lamp en de nieuwste Philips-gloeilamp.

Een vijftal Surinaamsche ananassen, geïmporteerd door de N.V. Surinaamsche Vruchtencultuur en Industrie-onderneming „Para” te Amsterdam. De vrucht op de schaal weegt niet minder dan 4 K.G., geeft dus een goeden indruk van de grootte en het gewicht van deze lekkere vruchten.

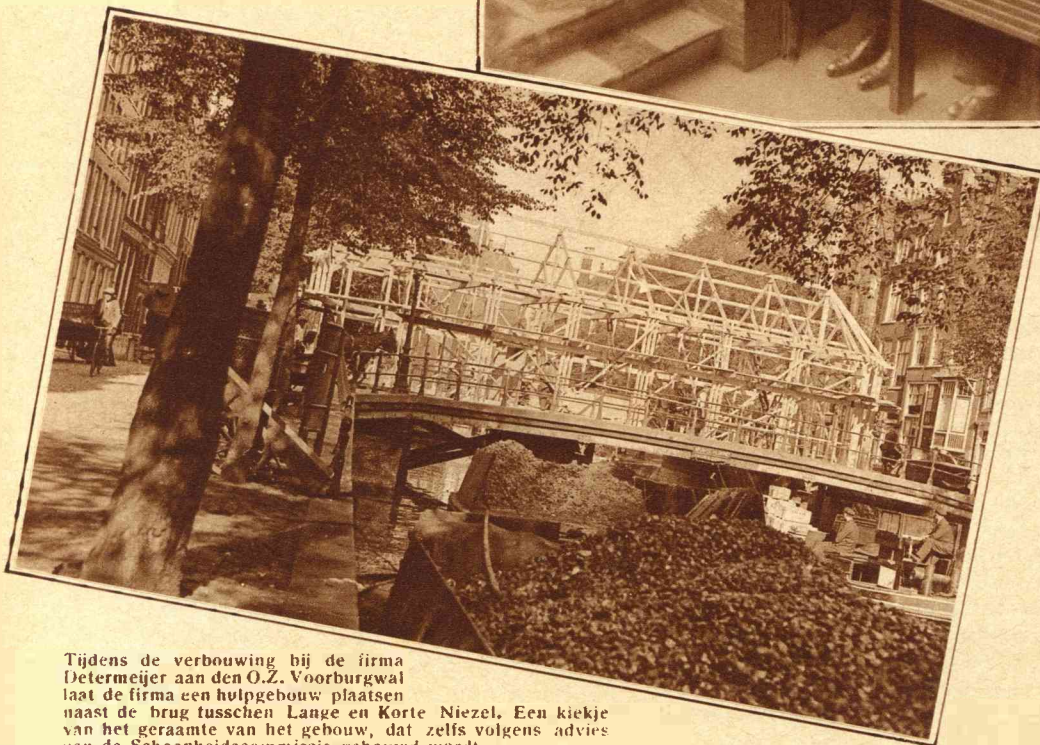

Meij. M. van Dordmond herdacht 1 October den dag, waarop zij voor 40 jaar in dienst trad bij het Lager onderwijs te dezer stede. Meer dan 35 jaar is zij werkzaam aan de Almonde-school op Wittenburg, waar zij zich zeer gezien gemaakt heeft bij ouders en leerlingen. Ongetwijfeld ontbreekt het haar niet aan belangstelling op haar jubileumsdag.

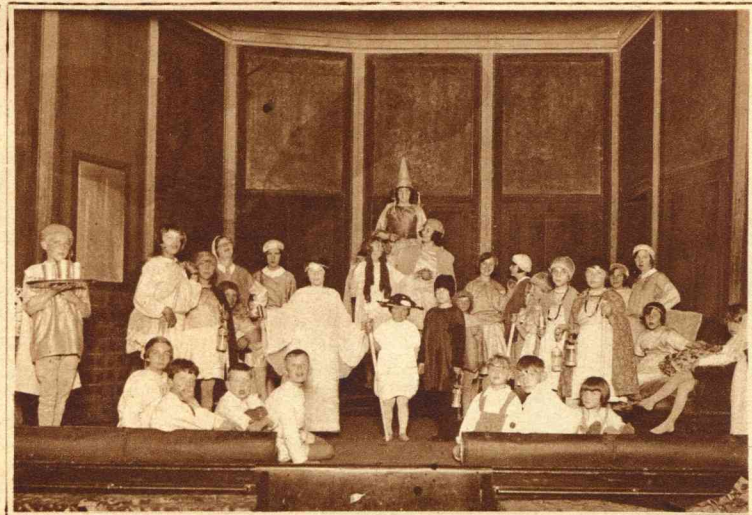

H. M. de Koningin-Moeder opende 25 Sept. het nieuwe Antoni van Leeuwenhoekhuis aan de Sarphatistraat. Foto gemaakt tijdens de openingsplechtigheid. V. r. n. l. op de eerste rij de heeren: Prof. Ruitenga, Meij. Sluimers, Prof. W. P. C. Leeman, Snijders, Prof. P. Zeeman, tweede rij: Polak Daniëls, Kuyser en Dr. Heijermans.

IN DE HOOFDSTAD

Tijdens de verbouwing bij de firma Determeijer aan den O.Z. Voorburgwal laat de firma een hulpgebouw plaatsen naast de brug tusschen Lange en Korte Niezel. Een kiekje van het geraamte van het gebouw, dat zelfs volgens advies van de Schoonheidscommissie gebouwd wordt.

DE VEREENIGING REINILDA-HUIS gaf in Maison Boer een opvoering voor de kinderen van Goudhaartje en Troubadour. De slot-scène in de 3de acte in beeld gebracht.

Douglas Fairbanks en Mary Pickford

spelen te zamen in de allernieuwste United Artists-film „De getemde feeks" naar het gelijknamige meesterwerk van William Shakespeare, hetwelk ten onzent bekendheid heeft verworven door de modelopvoeringen onder leiding van Louis Saalborn.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Juffrouw Nitschke maakte een onvriendelijk afwerend gebaar. „Laat dat maar! U had het mij beter moeten vergelden. Dat zou meer waard zijn geweest dan alle mooie praatjes. En zie nu maar, dat u ergens onderdak komt, opdat wij beiden geholpen worden. Dat is immers het voornaamste.”

Zonder verder een woord te spreken, deed het jonge meisje de deur open en ging weg. Eenige minuten later omgaf haar weer de woelige drukte der groote stad, en honderden mensen liepen langs haar heen, zonder te vermoeden hoe hopeloos het met dit aanvallige meisje gesteld was.

De smartelijke ervaringen der laatste dagen hadden haar geheel terneergeslagen. Gejaagd liep zij in het drukke Breslau voort, tot zij duizelig werd en zich herinnerde, dat zij dien dag nog niets anders had gebruikt dan een klein stukje brood. Zij wilde nu in een lunchroom haar laatste geld gebruiken, om een kop koffie te betalen, maar even daarna kreeg zij opnieuw een hevige duizeling en viel bewusteloos neer.

Den volgenden morgen stond in alle kranten, dat een jong meisje bewusteloos op straat was neergevallen en bij een nader onderzoek bleek te lijden aan hevige zenuwkoorts. De gemeentelijke dienst had haar naar het gasthuis gebracht. Nu lag zij in het Allerheiligenhospitaal, waar de geneesheer haar toestand zeer ernstig achtte.

III

Het kantoor van den graanhandelaar Krauze lag op een hem toebehoorend stuk grond in de Tassenstraat. Daar lag het in een zoogenaamd tuinhuis, dat men slechts bereikte, nadat men verschillende pakhuizen voorbij was gelopen. Het niet mooie gebouw van slechts één verdieping werd tegenwoordig alleen bewoond door den weduwnaar Krauze en zijn bejaarde huishoudster. Het kantoor was gelijkvloers naast de ingangsdeur, een doodgewoon vertrek met een enkel raam, waarvan de meubelen een langdurig gebruik aantoonde.

In de nabijheid van het raam stonden twee eenvoudige, bruineverfde lessenaars. Een blonde jongeman van misschien zes-en-twintig jaar was ijverig aan het schrijven, toen de graanhandelaar met een korten groet binnenkwam.

Sedert het onwelkome bezoek, dat Krauze bij de weduwe Nitschke in de Zevenhuizenstraat had afgelegd, waren al verschillende uren voorbijgegaan. Maar zijn knorrig humeur scheen sindsdien niet verbeterd te zijn. Zijn mager geelachtig gezicht met die koele uitdrukking zou het echter voor een geoefend menschenkenner nog moeilijker maken, om iets te raden van hetgeen er in de ziel van dezen man omging; maar toch deden zijn op elkaar gedrukte dunne lippen eerder aan alle andere dingen denken dan aan een vriendelijke stemming.

Zwijgend legde hij zijn hoed en overjas neer, keek de op zijn lessenaar liggende poststukken na en las vlug eenige brieven over, die hem ter onderteekening werden voorgelegd.

„Ik moet weer de aanmerking maken, mijnheer Wendrich, dat uw stijl niet vlot en zakelijk genoeg is,” zei hij op een afkeurenden toon, toen hij met den laatsten brief klaar was. „U behoeft hier in mijn kantoor geen hoofdartikelen vol leerzame gedachten en mooie zinnen te schrijven. Mijn klanten verlangen vooral een duidelijke, juiste uiteenzetting zonder veel nuttelooze redeneringen. Het zou mij aangenaam zijn, als u eindelijk wilde beginnen, met u dat af te wennen.”

De wangen van den boekhouder kleurden hevig bij deze terechtwijzing, maar hij hoorde die toch aan, zonder iets te antwoorden, en ging slechts nog vlijtiger voort met zijn werk. Ook de graanhandelaar sloeg een van de dikke handelsboeken open en begon daaruit een lange reeks getallen af te schrijven.

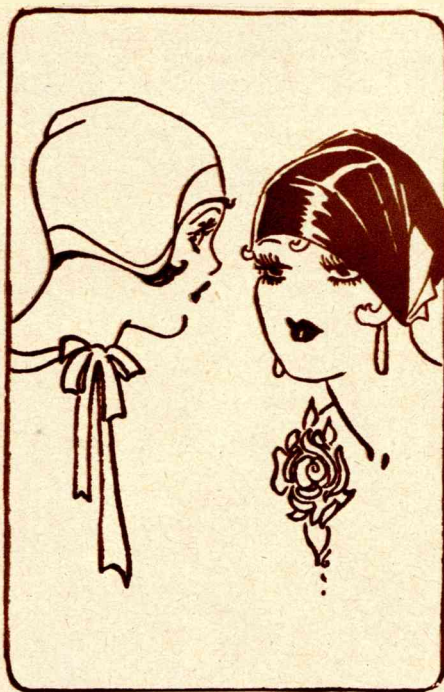
Na een korten tijd legde hij echter zijn pen neer, steunde beide armen op het blad van den lessenaar

en vroeg op een hinderlijken toon: „U was immers als ik mij niet vergis, een boezemvriend van mijn zoon; wist u ook iets van zijn verloving met het meisje uit de Zevenhuizenstraat?”

Zichtbaar verlegen hield de boekhouder met schrijven op. „Als mij daarvan iets ter oore was gekomen, mijnheer Krauze, had ik toch zeker recht, om er over te spreken.”

„Bespaar mij alstublieft alle romantische praatjes. Als ik u een duidelijke vraag doe, dan wil ik ook graag een duidelijk antwoord hebben. U ziet immers, dat u mij geen nieuws zult vertellen.

Fanny Flapuit zegt:

De meeste geheimen zijn allang verteld.

Het meisje heet Elze Lobener en is de dochter van een halfgekken zoogenaamden uitvinder. Kent u haar?”

„Ik heb de jongedame een of twee keer vluchtig gezien.”

„Nadat mijn zoon u haar als zijn teergeliefde meisje had voorgesteld, nietwaar?”

Wendrich zweeg en de nijldige trek om de lippen van den graanhandelaar kwam nog duidelijker te voorschijn.

„Uw stilzwijgen is zeer prijzenswaardig, mijnheer, maar u behoeft u niet noodeloos in te spannen, nadat mijn zoon zelf tegenover mij den sluier van het geheim heeft opgelicht. Maar op mijn verzoek, om in Berlijn toenadering te zoeken tot een jongedame, die ik tot zijn vrouw had gekozen, heeft hij gisteren kort en bondig geantwoord, dat hij nooit met iemand anders zal trouwen dan met die juffrouw Lobener. Uw teer geweten zal u dus niets verwijten, als u mij antwoordt op de vraag, wat u van het meisje en haar relatie met mijn zoon weet.”

„Ik weet, dat Elze Lobener een degelijk en allerliefst meisje is, en dat het zeer verkeerd zou zijn, om anders dan op een toon van hoogachting over haar te spreken.”

„Een les voor mij, als ik u goed begrijp! Voor iemand, die haar slechts twee keer vluchtig gesproken heeft, kent u het meisje buitengewoon goed. En hoe staat het nu met de verloving van die twee?”

„De brief van uw zoon zal u daarover beter inlichten, dan ik zou kunnen doen. Zoals ik mijn vriend ken, heeft hij niets meer voor u verzwegen, nadat hij het oogenblik voor een mededeeling gekomen achtte.”

„Zoo, denkt u dat waarlijk? En wat raadt u mij nu aan?”

No. 2

„Wat zou ik u beter kunnen aanraden, mijnheer Krauze, dan om het geluk van twee mensen, die door de Voorzienigheid voor elkaar bestemd schijnen te zijn, niets in den weg te leggen. Geef onvoorwaardelijk uw toestemming. U zult zoo'n besluit waarlijk nooit behoeven te betreuren en moogt dit des te zekerder nemen, omdat Rudolf ook zonder uw toestemming nooit van het meisje zal afzien.”

In het vuur van zijn antwoord had de boekhouder den sluw glimlach om de lippen van zijn patroon niet bemerkt.

Hij keek ontsteld op, toen Krauze nu met een sarcastische beleefdheid zei: „Ik ben u zeer dankbaar voor uw vriendelijken raad. Omdat ik echter voorloopig niet van plan ben, daarvan gebruik te maken, raad ik u bij deze gelegenheid dringend aan, zoo spoedig mogelijk een betrekking bij iemand anders te zoeken, die uw goede eigenschappen beter waardeert dan ik. Ik behoor nu eenmaal tot de ouderwetsche mensen, die van hun onderhoorigen verlangen, dat zij hun plicht niet slechts in de kantooruren doen. Wie mijn brood eet, die moet ook mijn belangen verdedigen en niet achter mijn rug tegen mij optreden.”

„Ik wist niet, mijnheer Krauze, dat ik ooit —”

„Laat mij toch eerst uitpraten; daarna zult u mij begrijpen. Als u een nauwgezet man was geweest, dan had u mijn zoon van zijn dwaze liefde trachten af te brengen, of u had mij tenminste daarover ingelicht, opdat de zaak niet zoo ver zou kunnen voortgaan. Hij was toch niet de persoon, die u uw salaris betaalde en als ik u de betrekking opzeg, zal hij u niet kunnen helpen.”

Zijn toon was langzamerhand zoo brutaal geworden, dat Wendrich van drift verbleekte. Terwijl hij zijn patroon strak aankeek, antwoordde hij: „Mijn vriendschap voor uw zoon heeft niets met mijn betrekking te maken. En als u denkt, dat ik u voor wat u mij betaalt ook nog als spion moet dienen, dan vergist u zich geheel. Al het geld ter wereld zou mij niet kunnen overhalen, om als verrader tegenover mijn vriend op te treden.”

„Dan moet u ook maar bij mijn zoon in betrekking gaan,” viel de graanhandelaar hem brutaal in de rede. „Ik moet tenminste persoonlijk van uw hulp afzien. U is tegen den eersten van de volgende maand ontslagen.”

De jonge boekhouder haalde diep adem zooals iemand, die slechts met moeite zijn gevoelens bedwingt. Met een groote kalmte, die zijn patroon meer ergerde dan een hartstochtelijke uitbarsting van drift, zei hij na een kort zwijgen: „Ik neem mijn ontslag aan, maar ik verzoek u dringend, mijn betrekking nu al te mogen verlaten. Ik doe onder deze omstandigheden graag afstand van het salaris der laatste acht dagen.”

„Als u rijk genoeg is, om u zoo'n weelde te veroorloven — voor mijn part! Zoodra de post van heden afgehandeld is, kunt u vertrekken.”

Er werd niets meer door hen gezegd en een half uur later was Krauze alleen. Hij had Wendrich's koelen afscheidsgroet met een onduidelijk gepevel beantwoord en zoodra de deur achter den vertrekkenden boekhouder gesloten was, pruttelde hij bij zichzelf: „Als ik had geweten, hoe gemakkelijk hij weg te krijgen was, zou hij waarachtig niet zoo lang als lastige oppasser hier zijn gebleven.”

Nu haalde hij een zeer gekreukelden brief uit zijn borstzak, streek dien glad en keek langen tijd met gefronste wenkbrauwen daarop neer. De tamelijk ongelijke letters op het papier waren blijkbaar van een niet geoefende vrouwenhand afkomstig en de inhoud luidde:

„Zeer geachte zwager!

U hebt mij vandaag andermaal tevergeefs laten wachten, en het korte briefje, waarmee u zooeven uw wegblijven tracht te verontschuldigen, heeft mij volstrekt niet bevredigd. Ik vind het, eerlijk gezegd, zeer eigenaardig, dat er bij u iederen keer op het laatste oogenblik iets tusschen komt, als wij hebben afgesproken, samen naar de recht-

bank te gaan, om de hypothecaire zekerheidstelling van mijn vordering te verkrijgen. Ik wil hiermee niet bepaald zeggen, dat ik wantrouwen tegen u gevoel, maar als hetzelfde spel nog vaker herhaald wordt, zou ik ten laatste wel op de gedachte kunnen komen, dat u mij om een of andere reden met ongegronde voorwendsels en praatjes zoet tracht te houden. En ik denk, dat het voor onze vriendschappelijke verhouding beter zou zijn, als u niet zoo'n verdenking bij mij liet opkomen. U moest mij toch genoeg kennen, om te weten, dat niets mij meer ontstemt dan onordelijkheid in zakelijke dingen. Ik verzoek u dus, nu heel beslist dag en uur te bepalen voor onze gezamenlijke wandeling naar de rechtbank en uw bezigheden zoo te regelen, dat ik niet weer tevergeefs op uw komst behoef te wachten.

Ook geef ik u kennis, dat ik de zaak door een rechtsgeleerde zal laten regelen, als de inschrijving niet binnen de eerstvolgende acht dagen plaats heeft gehad.

Met vriendelijke groeten

Wilhelmina Abt."

Krauze keek zoo lang naar het papier, alsof hij den brief van buiten wilde leeren. In waarheid wist hij na verloop van eenige minuten niets meer van het gelezene, want hij keek als iemand, wiens gedachten geheel vervuld zijn met de oplossing van een zeer moeilijk vraagstuk.

Haast een half uur bleef hij zoo in gepeins verdiept; toen haalde hij diep adem en terwijl hij werktuiglijk met een liniaal over den brief streek, prevelde hij: „Het moet wel! Ik word er immers als het ware toe gedwongen — zij wil het niet anders hebben.”

Zijn toch al erg vooruitstekende kin kwam daarbij nog meer naar voren en tusschen zijn wenkbrauwen kwam een diepe rimpel, die aan zijn gezicht een uitdrukking van onwrikbare, haast brutale beslistheid gaf. Voor den laatsten keer las hij het schrijven over, dat zoo lang het onderwerp van zijn gedachten was geweest, toen scheurde hij het met overleg in heel kleine stukjes, die ook de meest ervaren criminalist niet tot een leesbaar geheel had kunnen samenvoegen, en nadat hij nog een poosje in zijn handelsboeken had gebladerd, verliet hij het kantoor.

Aan het einde van de smalle gang, die door het benedenhuis liep, opende hij een deur, zonder echter de keuken binnen te gaan, die daarachter lag. Een oude, zeer leelijke vrouw was aan het fornuis bezig en wendde zich zonder veel gediensigheid naar hem toe.

„Wat is er nu weer? Ik hoop toch, geen nieuwe werkzaamheden. U ziet immers, dat ik mijn handen al vol heb.”

„Nu, bedaar maar, Mina! Ik ben volstrekt niet voornemens, je in je werk te storen. Ik wil alleen maar zeggen, dat ik naar boven ga, om een uurtje te slapen. Als er intusschen iemand naar mij zou vragen, dan ben ik niet thuis. Ik wensch niet gestoord te worden — heb je mij begrepen?”

Hij had met een haast luide stem gesproken; met een knorrig gezicht keerde zij haar rug naar hem toe.

„U hebt immers hard genoeg geschreeuwd,” pruttelde zij. „Denkt u misschien, dat ik doof ben?”

„Nu, men weet immers bij jou nooit, of je niet juist je hardhoorigen dag hebt. Je behoeft mijn eten ook niet boven te brengen, voordat ik er om schel.”

Hij deed de deur weer dicht en bevond zich spoedig op de bovenverdieping, waar zijn slaapkamer en de nu slechts gedeeltelijk gebruikte woonkamers lagen. Hij bleef wel twee minuten luisterend op het portaal staan, om zich te overtuigen, dat hij niet van beneden af nagekeken werd. Toen klom hij op zijn teenen een smalle trap op, die naar den zolder leidde en hier opende hij met een aan zijn bos bevestigden sleutel de deur van een vertrek, waarin behalve allerlei ongebruikt huisraad en andere rommel ook twee groote oude kisten stonden. Met eenige moeite maakte de graanhandelaar het verroeste slot van de eene open, om lang zoekend in de vrouwenkleeren, mantels en sjaals te rommelen, waarmee de kist gevuld was. Eindelijk trok hij een paar kleedingstukken er uit, vouwde die bij elkaar tot een bundel en sloop even zacht, als hij naar boven was gegaan, met zijn lichten last de trap weer af.

Hij verzuimde niet de deur van de slaapkamer die hij nu binnentrad, zorgvuldig achter zich te

grendelen en inderdaad zouden zij aan een plotse ling uitgebroken krankzinnige gedacht hebben, als zijn huishoudster of een andere bezoeker hem verrast had bij de verkleedpartij, die de ernstige man nu tusschen zijn stille vier muren vertoonde.

Zonder zijn eigen kleeren uit te trekken, begon hij namelijk de zoeven van den zolder gehaalde kleedingstukken aan te doen — een vrouwenrok, een haast tot den grond komend mantel, die lang geleden in de mode was geweest en toen rotonde werd genoemd, en een zijden, dik gevoerde kap, die van zijn gezicht niet meer dan kin en neus vrij liet.

In deze eigenaardige kleeding geleek hij waarlijk een oude vrouw, vooral toen hij nu, op een stok steunend, in een gebogen houding en met kleine, slepende stappen in de kamer heen en weer begon te loopen. Telkens als hij langs den spiegel kwam, wierp hij een oplettenend blik op zijn eigen wonderlijke gestalte; en pas, toen het hem gelukt was, den tred en de gebaren eener gebrekkige, reeds bejaarde matrone na te doen, scheen hij geheel tevreden met den uitslag van zijn eigenaardige pogingen. Hij legde de verkleeding weer af, maakte van rok, mantel en kap een niet groot pakje en stak dezen bundel in een zwartleeren reistasch, die hij zorgvuldig in een kleerkast wegsloot.

Een half uur later liet hij door Mina zijn avondeten binnenbrengen, en terwijl zij met het nijldige gezicht van een menschenhaatster de tafel klaar maakte, zei hij, behaaglijk zijn armen uittrekkend: „Hè, dat was nog eens een gezonde slaap! Is er intusschen iemand geweest, die mij wilde spreken?”

Herfststemming

*

't Is herfst, de bla'dren vallen af:
De zomer is voorbij.
Wij gaan den winter tegemoet.
Dat koude jaargetij.

De wolken drijven rusteloos
Door 't grauwe hemelruim.
De wind, die jaagt ze vroolijk voort,
Hij 's in een goede luim.

Hij ruikt, en trekt, en blaast, en zuigt
De blaren van de takken.
Hij blaast ze stoeiend voor zich uit
Om ze dan weer te pakken.

Hij laat ze dvarlen op den grond
Of wel hoog in de lucht.
Hij laat ze buit'len over 't mos,
't Is toch een ware klucht.

De zon komt ook zoo nu en dan
Eens door de wolken ghuren:
Ze licht, en denkt dan bij zichzelf:
„Wat heeft die wind toch kuren”.

Doch lang kan zij niet kijken toch,
Een onweerswolk komt aan,
Die plaatst zich juist voor haar gezicht.
En blijft daar tartend staan.

Kijkt, het begint te regenen.
Ik voel de droppels al.
De wind helpt ook een handje mee.
Hij doet nog ééns zoo mal.

De droppels komen sneller reeds.
Zij worden stralen nu.
De regen slaat me in 't gezicht.
Wat koud is dat toch, hu!

De wind fluit nu, hij giert, en loeit.
En ruikt de pannen van de daken,
De boomen buigen voor zijn macht,
Hij beukt ze, waar hij ze kan raken.

Doch ziet, de zon komt alweer door.
Het weer klaart weder op.
Slechts in de verte ziet men nog
Een donk're onweerskop.

De wind heeft ook zijn spel gestaakt.
Zijn woede is voorbij.
Hij heeft het luchttruim schoongeweegd.
De zonne schijnt weer blij.

J. HARTMAN.

Het antwoord der huishoudster bestond slechts in een zwijgend hoofdschudden. Met veel drukte zette zij alles op zijn plaats en met een knorrig „Daar is het eten,” ging zij de kamer uit.

Krauze keek haar boos na en greep naar mes en vork. Maar hij had pas enkele happen naar zijn mond gebracht, toen hij zijn bord al weer wegzette, om weer met zijn hoofd in zijn handen ernstig na te denken.

En weer kwamen daarbij in zijn mager geel gezicht die karakteristieke trekken te voorschijn, die hem iets wreeds en afstootends gaven.

IV

Onder de personen, die des avonds laat op het perron de aankomst van den Berlijnschen snel-trein afwachtten, bevond zich ook de boekhouder Georg Wendrich. Hij was al een kwartier voor den in het spoorboekje aangegeven tijd verschenen, zooals iemand, die in geen geval te laat zou willen komen, en toen hij nu de lichten van de locomotief in de duisternis zag verschijnen, trachtte hij aan zijn tot dan toe zeer ernstig gezicht een vroolijke en opgewekte uitdrukking te geven. Hij zwaaide groetend met z'n hoed, toen hij voor een portier-raam van den trein de gestalte van zijn verwachten vriend herkende, en een minuut later hield hij de hand van den advocaat Krauze in de zijne.

Maar zijn onbevangen glimlach was niet in staat geweest, om den angst te verdrijven, die in de donkere oogen en in de gelaatstreken van den aangekomene te lezen was.

„Vertel mij de waarheid, Georg — in vredesnaam, de volle waarheid! Kom, ik te laat?”

„Wel neen, beste vriend! Juffrouw Elze zal eerdaags, geheel hersteld, uit het ziekenhuis ontslagen worden.”

Rudolf haalde diep adem, alsof er een zware last van zijn hart afgenomen was. Hij nam zijn hoed af en streek over zijn vochtig voorhoofd.

„Goddank! Deze laatste uren zijn ontzettend voor mij geweest. Niet om alles ter wereld zou ik die nog eens willen doorleven. Waarom had je mij niets geschreven, zoodat ik uit de Breslausche krant moest vernemen, wat Elze overkomen was? En die krant had ik heel toevallig in handen gekregen en was al meerdere dagen oud!”

„Hoe had ik je iets kunnen schrijven, wat ik zelf niet wist! Ik had het krantenbericht niet gelezen en niemand heeft tegen mij over de ziekte van juffrouw Elze gesproken. Je telegram van heden heeft mij het eerst er over ingelicht, en ik ben zeker niet minder daarvan geschrokken dan jij zelf. Wij mogen dus nu des te blijder zijn, dat de ziekte nog een goeden keer heeft genomen.”

„Je moet mij alles breedvoerig vertellen — laten we maar eerst uit het gedrang gaan. Mag ik met je meegaan naar je woning?”

„Zeker, alles is voor je komst gereed. Ik heb wel voorzien, dat je het doelmatiger zou vinden, morgen pas naar je vader te gaan.”

Zij verlieten het stationsgebouw en sloegen den weg naar Wendrich's kamers in.

„Over eenige dagen zal zij als gezond ontslagen worden — zeg je? De schrijver van dat kranten-artikel heeft dus gelogen, toen hij berichtte, dat zij bewusteloos gevonden was en sindsdien doodziek?”

„Je mag hem niets verwijten, want vermoedelijk heeft hij vijf dagen geleden soortgelijke inlichtingen in het Allerheiligenhospitaal gekregen. Toen ik vanmorgen na de ontvangst van je telegram dadelijk daarheen ging, trof ik gelukkig juist den dokter, die juffrouw Elze behandelt, en hij was vriendelijk genoeg, om op al mijn vragen te antwoorden. En de dokter denkt, dat het sterke gestel van het jonge meisje haar spoedig over alle gevolgen der zenuwkoorts heen zal helpen. In ieder geval is er nu volstrekt geen levensgevaar meer.”

Rudolf drukte hem dankbaar de hand. „Ik dank je voor je vriendschappelijke bemoeiingen, Georg! Er was hier niemand, tot wien ik mij in mijn radeloze opwindning had kunnen wenden, en ik wist, dat ik op je mocht rekenen. Je hebt mijn telegram dus bijtijds ontvangen, ofschoon ik het naar je eigen woning en niet naar mijn vader's kantoor adresseerde?”

„Dat was gelukkig, want wie weet, of het mij anders vandaag wel bereikt zou hebben. Sedert ongeveer een week ben ik uit mijn betrekking bij je vader ontslagen.”

Wordt voortgezet.

De stationsuitgangen zijn bewaakt door „Marken en Volendam”-colporteurs.

AMSTERDAMSCHES STRAATDECOR

Een forens, die dagelijks de hoofdstad bezoekt, raakt vertrouwd met alle stereotiepe verschijnselen, die zich hem op zijn weg naar zijn kantoor, meer speciaal van het Centraal Station naar den Dam in allerlei gedaanten voordoen; meer nog dan de Amsterdammer, die niet regelmatig dezen betrekkelijk korten afstand aflegt. Hij loopt achteloos langs de verschillende typen, die tot het vaste straatdecor te rekenen zijn en keurt ze in den regel geen blik waardig of hij kijkt er mechanisch naar met iets in zijn onderbewustzijn van: „daar heb je hem ook” of „die ontbreekt vandaag ook niet.” Een vreemdeling kijkt natuurlijk met heel andere oogen, voorzoover hij althans kijkt. Dat is ook nog een kunst op zichzelf!

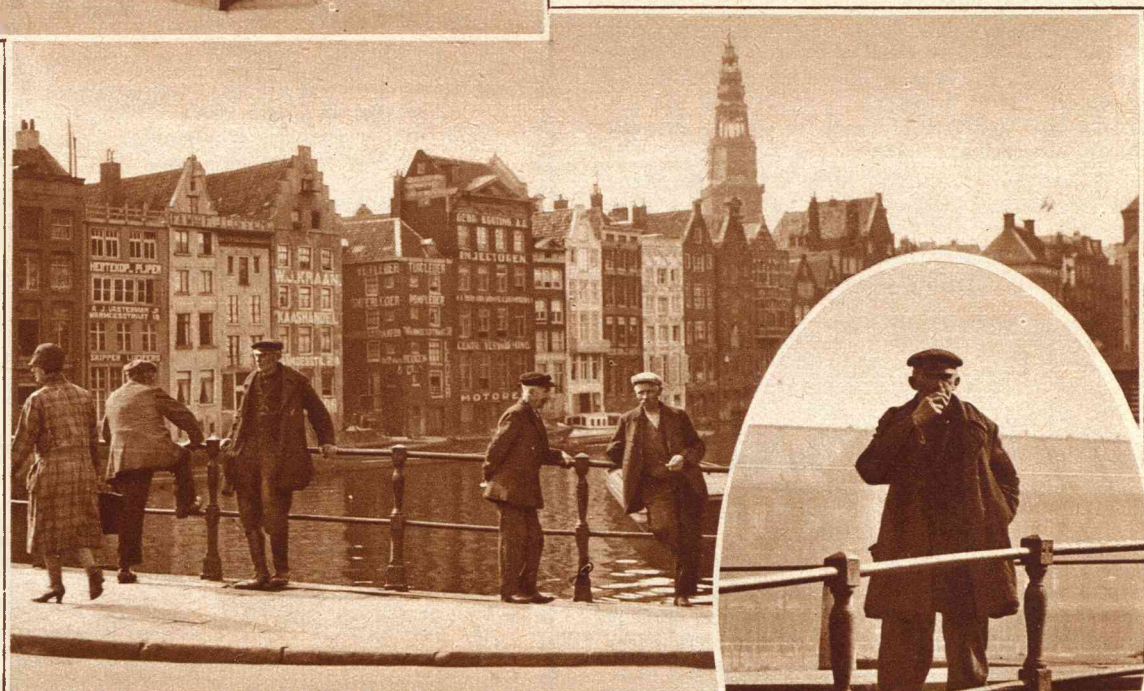
Als forens, die al lang, heel lang, nagenoeg dagelijks vanuit het Centraal-Station de Amstelsstad betreedt, heb ik deze dagen eens getracht met

Het bekende bloemenverkoopstertje voor het station.

Hiernaast: Het bejaarde schoenpoetserspaar bij het seinhuisje voor het station.

een bres schieten in een cordon van „Marken en Volendam”-schreeuwers, suggestief uitgedost in schoon gebiesde zeekapitein-uniformen, die je trachten te overtuigen, dat hun manier om die rondreis te maken de meest verkieslijke is — een decoratief dat echter alleen den uitgang siert. Wil je de entree van 't station bereiken dan moet je eerst door een breede schare kranten- en bloemenverkoopers en verkoopsters heen laveeren en wor-

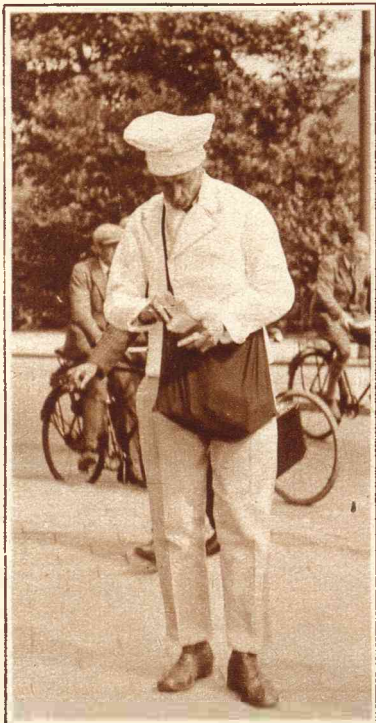

Zijn gelaat naar het Stationsplein gekeerd, wacht de fluitist het moment af waarop daar plaats gekomen is voor taxi's...

om dan op z'n fluit te blazen en... automatisch wordt de toeroer dan van 't Damrak afgeregeld.

Kölnische Zeitung, Berliner Tageblatt !"

De openlucht-schippersbeurs.

Hiernaast:
Meneer Kok werd door den
fotograaf bij zijn „dronkemans-
gebed" nerrast.

Het oude „Dienstman-
netje" dat tegen een be-
scheiden honorarium aan
vreemdelingen alle ge-
menschte inlichtingen geeft

Hiernaast krijgt hij van
een buitenman zijn sa-
laris uitbetaald.

den je onderdanen met een critischen blik gekeurd door de schoenpoetsers, oudgedienden, die steeds het Stationsplein bij het seinhuisje stoffeeren.

Met levensgevaar overgestoken naar het Damrak, is mijn eerste blik nu gericht naar de leuning van de Nieuwe Brug, waar onder de gaande en komende „baliekluiers" er één stevast op zijn post is: de fluitist. Dit is geen virtuoos die door muziekmaken op straat zijn brood verdienen moet, maar een meneer, die zorg draagt, dat er steeds genoeg aanvoer van stationneerende taxi's is bij het Station en dat bewerkstelligt door op een fluitje te blazen, op welk sein de wachtende taxi's van het Damrak naar de standplaats op het Stationsplein rijden. Een uniek baantje, met fluiten zijn kostje te verdienen.

Even later pas- seert u de bekende Deutsche dame, de welke steeds van een uitgelezen collectie buitenland- sche bladen voor- zien is. Jaar in, jaar uit zetelt ze al op hetzelfde plekje bij het café, dat, vraag het haar maar, uitste- kende koffie ser- veert.

In dezelfde con- treien zweeft ook voortdurend de lange „kok", die u kaartjes overhan- digt van een eet- huis waar u lekker smullen kunt. Of dezereclame-maker

De snelteekenaar toobert in een ommezien een idyllisch landschap op 't papier, bewoerd door boeren, burgers en buitenlui.

Een poseeren voor den fotograaf op den Dam.

In cirkel: De poppenkast op den Dam, een magneet voor jong en oud.

tevens als heusche keu- kenprins de spijsen al- daar bereidt, meen ik echter te mogen betwij- felen!

Iets verder aan den overkant zijn het de beurtschippers, die daar in den regel open-beurs houden en zodoende het verkeer onveilig maken door hun verblijf voor een deel op den rijweg. Deze hebben bovendien nog de eigenaardigheid, dat ze op een andere manier voor straat-decor zorgen, door

middel van bruingekleurde plak- katen, die in grillige vormen uit hun mond op straat be- landen.

En ben je dan op den Dam aangeland, dan zie je met één oogopslag of de vaste klanten hier pre- sent zijn: de poppenkast, de snelteekenaar, de hoogbejaarde „dienstman" en de los-vaste foto- grafen en filmoperateurs, wier toestel al of niet van een „jen-slinger" is voorzien.

Deze collectie is natuurlijk nog uit te breiden met ettelijke andere bekende figuren, die thuis hooren in een bepaald stadsbeeld. De voornaamste evenwel die we zooeven genoemd hebben, heeft onze fotograaf even voor de lens genomen met het resultaat, dat we hun physionomie hierbij den lezer voorzetten.

HET AAN DEN AMSTEL WELGE

Foto K.L.M.

MSTEL WELGELEGEN UITHOORN

Dertien Jaren

Oorspronkelijke novelle van HANS DE LA RIVE BOX

Terwijl hij stevig door de rulle sneeuw verder stapte, diep weggedoken in een dikke gloed-nieuwe bontjas, de handen zoo diep mogelijk in de wijde, warm gevoerde zakken, dacht Walter voor de zooveelste maal aan het verleden, dat nu achter hem lag. Regelmatig schoven de zware iepen langs hem voorbij, met takken buigend onder den sneeuwlast. Het was tamelijk donker weer en juist zeven uur geweest. Doch dertien lange jaren had hij in gedachten het huis terug kunnen vinden, dat dezen avond zijn doel was; de avond van den dag, dat hij na al dien tijd voor het eerst weer voet op vaderlandschen bodem zette, regelrecht van Australië komende...

Eindelijk had hij de witte villa bereikt en duwde hij het hek open. Terwijl hij door het sneeuwtapijt naar het bordes baggerde, af en toe tegen den grasrand stootende, voelde hij zijn hart sneller kloppen. Dat was echter niet te verwonderen voor iemand in zijn omstandigheden! Iemand, een jonge man, die dertien jaar geleden op achttien-jarigen leeftijd van het liefste meisje afscheid had genomen, dat hij kende, om zijn fortuin te gaan maken op een schapenfarm in Australië. Iemand, die weggegaan was met in de ooren een lieve, zachte stem, die hem trouw en geduld had toegefluiserd. Iemand, die dertien moeilijke jaren gezwoegd

en gezweet had, niet eerder had weg kunnen gaan, omdat alles de eerste vijf jaar zoo ontzaglijk was tegengeloopen.

Iemand, die maanden achtereen elke week lange, hartstochtelijke brieven naar het moederland had geschreven, naar haar, die op hem wachtte. En ten slotte iemand, die slechts de eerste maanden in dat verre warme land antwoord op die brieven had gehad.

Aartshertog Otto, 16 jaar oud, te midden van zijn broers en zusters gefotografeerd in de tuinen van hun woonverblijf te Lequeitio in Spanje.

Gelijk men vernomen heeft uit de dagbladen zal ex-keizerin Zita, die thans in Spanje verblijf houdt, zich met heel haar gezin metterwoon vestigen in België. Reeds hebben verscheidene harer kinderen hun intrede gedaan in Belgische pensionaten en colleges, waaronder Kroonprins Otto, welke voornemens is de lessen te gaan volgen aan Leuvens Universiteit. Een foto die op de keizerin en haar familie betrekking heeft, plaatsen we hierbij. Men ziet hier „La villa des Sapins” te Villard de Lans bij Grenoble, een landelijk buitenhuisje, waar ex-keizerin Zita woonde.

Walter bleef plotseling stilstaan en een vage glimlach trok om zijn mond. In het geheel had hij maar vijf epistels van haar gehad, toen was het opgehouden. Plotseling, onverwacht. Hij dacht er even over na, in de serene stilte van den winteravond, hoe veel verdriet het hem gedaan had. Toch was zij geen oogenblik uit zijn gedachten geweest, na al die jaren niet. En het eenigste sprankje hoop, dat nog in zijn hart was, dat nooit geheel was verdwenen, was de onwaarschijnlijke zaligheid, dat... zij hem niet vergeten zou zijn, dat zij nog steeds op hem wachtte.

Hij had best begrepen, dat dit laatste sprankje ijdele hoop zou zijn, maar toch, wanneer hij in de eenzaamheid haar portretje voor den dag had gehaald en in haar oogen had gezien, was hij weer gaan twijfelen.

Haar beeld was in zijn gedachten niet veranderd. Steeds had hij geweten, dat zij een vrouw was, die heel haar leven niet zou veranderen. Zij was slank, blond en aanbiddelijk mooi, met prachtige blauwe oogen. Oogen, die hij nimmer zou kunnen vergeten.

Plotseling schrok hij op door schuifelende voetstappen achter zich en een bedaarde stem vroeg: „Zoekt u iets, mijnheer?”

Hij wendde zich om en zag een eenvoudige boerenknaap op klompen.

„Je zou mij een plezier kunnen doen, wanneer

je mij kon vertellen, of juffrouw Annie Sandbergh hiernogwoont, vriend!" antwoordde hij. „Ik ben dertien jaar weg geweest, zie je!"

„Dien naam nooit gehoord, mijnheer!" zei de jongen, nadenkend. „Hier woont de familie Reigersma. Vader en ik zijn de tuinlui en ik ga juist het hek open maken, want zij komen met den auto uit de stad. Daar zijn ze juist.... Wacht u even, mijnheer, dan zal ik eens voor u vragen. Loopt u even door naar de voordeur!" Hij snelde door de duisternis naar het hek en een groote, donkere auto stopte zachtjes. Twee' breede lichtbundels vlekten tientallen meters vooruit tegen de witgevachte struiken van den tuin. Walter liep naar het bordes en op hetzelfde oogenblik reed de auto den tuin in. Van uit de gang werd een booglamp ontstoken en eenigszins in de schaduw bleef hij wachten.

Het portier zwaaide open en drie jongetjes sprongen in de sneeuw. Onmiddellijk daarachter volgde een kleine, dikke heer, die de bengels verbood een sneeuwbal naar het inmiddels verschenen dienstmeisje te werpen en het drietal voor zich uit naar de gang dreef. De boerenjongen was inmiddels ook naderbij gekomen en op dat moment stapte een in een kostbaren bontmantel gehulde dame uit den wagen. Zij was tamelijk gezet en in het electrische licht schitterden juweelen en ringen aan polsen en vingers. Het dienstmeisje kwam haar tegemoet en de tuinmansjongen tikte beleefd aan zijn pet.

„Die meneer daar, mevrouw, is verdwaald en zoekt iemand.... Ik...."

De dame draaide zich statig in Walter's richting en het volle licht vloeide over haar indrukwekkende gestalte. Walter wilde juist den hoed afnemen en zich voorstellen, toen hij een gevoel kreeg, alsof het leven uit zijn lichaam vlood. Hij moest zich beheerschen om geen kreet van schrik en verbazing te slaken....

Zijn donkere oogen schenen de dame te hypnotiseeren. Het was, alsof hij ontwaakte uit een

Hiernaast: Nog een fraaie foto van ex-kroonprins Otto van Hongarije, den oudsten zoon van Keizer Karel.

Tot voor kort konden de oudere kinderen zich bij tijd en wijle zorgeloos aan de noodige ontspanning overgeven.

vreeselijken droomtoestand. Die vrouw, die daar trotsch en een beetje nieuwsgierig voor hem stond, met achter haar den glanzenden auto en den gelivrenden en buigenden chauffeur, was zij.... Zij, die dertien lange jaren zijn eenigste hoop was geweest, ondanks zijn twijfel!

Wonderlijk vlug voelde hij den droomtoestand wijken. Hij trad iets naar voren, zoodat ook zijn gezicht in het witte licht kwam. Hij nam onhandig zijn hoed af, zoodat zij duidelijk zijn gebruind gelaat en zijn dik golvend haar kon zien. Doch de uitdrukking in haar oogen veranderde niet.

„Zij is mij totaal vergeten!" dacht hij plotseling en een wrang lachje plooide zijn lippen. „Stel je voor, dat ik het pakje brieven, dat ik al dien tijd op mijn hart gedragen heb, haar eens liet zien!"

„Waar moet u naar toe?" vroeg zij, met iets ongeduldigs in haar stem; en tot den chauffeur: „Je kunt wel gaan, Jan!"

„Naar een zekere familie Bergsma!" antwoordde hij vlak.

„Die ken ik niet! Het spijt mij!" zei zij, doch even had zij hem onderzoekend aangekeken bij den klank van zijn stem. Een ontroering doortilde hem. Behalve haar oogen, was tenminste ook haar stem onveranderd gebleven. „Dan zal ik nog wel eens verder vragen!" zei hij rustig. „Goeden avond, mevrouw!"

Zij mompelde iets en ging vlug naar binnen. De deur sloeg achter het dienstmeisje dicht en even later ging het licht uit. Langzaam begon Walter door de witte massa terug te waden en een vreemde uitdrukking lag om zijn mond.

„Ik had het kunnen vermoeden...." mompelde hij: „Groote hemel.... wat is mijn arm sprookjes-prinsesje van vroeger veranderd.... Na dertien jaren!"

Op straat, een kwartier later, riep hij een taxi aan en liet zich vlug naar zijn luxueus hotel rijden. En 's nachts verbrandde hij stil het pakje brieven.

Hiernaast: De keizerin met haar gezin gekiekt gedurende de oogenblikken waarin zij de noodige verpoozing zoeken, door middel van radio, lectuur en spel. Een fraaie foto, die de aandacht alleszins waard is.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

Op den morgen na den dag dat Elsie May vrijgelaten was, bevatten de nieuwsbladen kolommen vol over het geval dat daarmee z'n beslag kreeg. Mark Martineau verdiepte zich in deze lectuur en ofschoon er geen woord melding van gemaakt werd, voelde hij maar al te duidelijk, dat de vroegere verdenking op hem weer ontwaakt was.

Wel had hij naam gemaakt als handig advocaat, maar de zeer gunstige opinie, die men eenige dagen geleden omtrent hem koesterde, was verdwenen.

Het geheim van den moord op Abraham Robertshaw was een geheim gebleven. Hij constateerde zelfs een achteruitgang; de wijze waarop hij bij de verdediging van Elsie May te werk gegaan was, had hem zijns inziens in 't oog der openbare meening meer kwaad dan goed gedaan. In z'n poging om Imri Clarke's schuld aan te toonen zag menig een meer een „oratio pro domo” dan een zakelijke verdediging van het meisje dat van den moord beschuldigd was. Wanneer de zaken geloopt waren zooals hij gehoopt had en hij er in geslaagd was om te bewijzen, dat Imri Clarke nauw betrokken mocht zijn bij den dood van Edgar Barret, omdat hij diens onthullingen duchtte betreffende den moord op Abraham Robertshaw, dan zou hij zegevierend uit den strijd te voorschijn gekomen zijn en zijn naam als advocaat voor goed hebben gevestigd. Zooals de zaken nu stonden, viel, ondanks het kruisverhoor van den geestelijke en den dokter, geen relatie vast te stellen tusschen den Italiaan Rizzio en Clarke. Niet slechts was daarmee z'n theorie omtrent de misdaad in duigen gevallen, maar menig een werd daardoor overtuigd, dat hij getracht had een onschuldig mensch onder verdenking te brengen en dit alleen uit zelfzuchtige beweegredenen. De geschiedenis van den moord op Abraham Robertshaw had hij weer in herinnering gebracht met 't doel om zijn naam van de smet die er op rustte te zuiveren. Dit had echter alleen ten gevolge gehad, dat opnieuw de ongewenschte aandacht van het publiek op hem gevestigd werd. Men gaf grif toe, dat hij handig en slim was, maar velen die zich z'n eigen strafzaak, nu ongeveer drie jaar geleden, herinnerden, waren van oordeel, dat hij er niet in geslaagd was de schaduw die op zijn verleden rustte, te verjagen.

Toen hij den volgenden morgen nog te bed lag, bracht Josua hem een brief, die elke zenuw in hem trillen deed. Het waren slechts een paar regels, maar z'n sombere en droeve stemming was er als bij tooverslag door verdreven. Hij las:

„Je hebt je kranig gehouden, en ofschoon alles niet uitgevallen is zooals je verwacht en gehoopt had, zoo belooft het veel voor de toekomst, want ik ben er van overtuigd, dat je de zaak niet zult opgeven, voor je de overwinning behaald hebt.”

Steeds je Dina.

In dezen korten brief, dien hij herhaaldelijk las, stond naar zijn meening niet slechts hetgeen er in te lezen was, maar nog meer. Hij las er in wat in haar hart omging. Haar vader dacht wel dat hij een knap advocaat was, maar was nog niet ten volle van z'n onschuld overtuigd. Dina's schriftelijke boodschap wilde zeggen, dat hij den strijd moest voortzetten en dat er voor hem geen hoop bestond, alvorens de overwinning was behaald.

„En overwinnen zal ik!” riep hij vastberaden uit.

Onder het aankleeden viel hem een schitterende gedachte in.

Nadat hij haastig ontbeten had, begaf Mark zich naar de bank, waar hij eenige maanden geleden geweest was. Hier echter wachtte hem een teleurstelling. Hij vernam, dat de heer Cringle, voormalig leider der bank, wien hij naar aanleiding van den ontvangen brief, een bezoek gebracht had, zijn ontslag had genomen en zich op het land had gevestigd. Maar Mark, niet in 't minst door deze tijding ontmoedigd, vroeg het adres van den heer Cringle en stapte daarna in den eersten trein die naar een dorpje in 't graafschap Surrey vertrok. Daar bracht hij den heer Cringle een bezoek. Deze was echter niet genegen hem inlichtingen te verstrekken. Na veel heen en weer praten zei de oud-bank-directeur aan Mark, dat hij wel dacht, dat de heer George Bolsover, die de zoogenaamde Witte Villa te Hounsley bewoonde, hem de verlangde inlichtingen kon geven. Toen de jonge advocaat dezen naam hoorde, riep hij, verheugd en verwonderd tegelijk, uit: „Binnen vijf minuten vertrekt er een trein naar Woldingham. Wanneer ik hard loop, dan kan ik hem nog juist halen.”

Het was prachtig weer, maar daar lette Mark niet op. Het bezoek dat hij aan George Bolsover zou brengen, nam al z'n denken in beslag. Was hij nu op 't punt om het einddoel te bereiken, waarnaar hij zoo lang gestreefd had? Het feit,

dat die mijnheer George Bolsover een vreemdeling voor hem was, versterkte z'n hoop. Uit z'n naam viel de conclusie te trekken, dat hij aan Imri Clarke's pupil verwant was. Wanneer dit het geval was, dan...

Het station van Hounsley was slechts weinig meer dan een halte. Het werd alleen door een schrijver en een portier bediend. Het lag op drie mijlen afstand van het dorp zelf, maar middelen van vervoer waren er niet. Na een half uur loopen kwam hij in Hounsley aan, waar men hem zeide dat de Witte Villa nog een halve mijl verder lag. Hij volgde met snelle schreden het voetpad dat men hem aanwees. Op een heuvel aangekomen, zag hij in de nabijheid een landhuis dat aan de beschrijving beantwoordde. Met kloppend hart, terwijl hoop en vrees hem beurtelings vervulden, snelde hij de laan door, die toegang tot het huis gaf en kwam in den tuin.

ZES EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK DE GESCHIEDENIS VAN GEORGE BOLSOVER

De „Witte Villa” was niet groot en het woord „Villa” was nu juist niet op het gebouw toepasselijk. Eigenlijk was het meer een geriefelijk ingerichte pachthoeve. Mark zag, dat achter het hoofdgebouw eenige bijgebouwen, zooals een schuur en een stal stonden. Vóór het huis strekte zich een groote tuin uit.

Nauwelijks had Mark den tuin betreden, of hij zag een soort tuinhuisje onder een iepenboom, waarin een heer zat, die met smaak z'n pijp scheen te rooken. Zonder aarzelen liep de jonge advocaat in de richting van het tuinhuisje, maar op eenige meters afstand er van gekomen, stond hij stil.

De man was den middelbaren leeftijd reeds gepasseerd; hij kon vijf en vijftig à zestig jaar zijn. Hij was krachtig gebouwd en zag er uit als iemand die over veel spierkracht beschikt. Maar z'n gelaat waarop een zekere weekelijkheid te bespeuren viel, was in tegenspraak met z'n brede schouders en groote handen. De kin week terug en de trekken om z'n mond spraken van besluiteloosheid. Mark wilde juist naderbij treden, toen de hond, die aan de voeten van den heer in 't tuinhuisje lag, hem zag en begon te brommen. Zijn meester, daardoor in z'n overpeinzingen gestoord, keek verschrikt op en zag den onverwachten bezoeker met angstige blikken aan.

„Koest Cesar!” riep hij, toen de hond, wiens haren overeind gingen staan, onder dreigend gegrom, zich naar de plek wilde begeven waar Mark stond.

„Ik bied u mijn excuus aan voor de stoornis,” zei Mark, „maar heb ik het genoeg, mijnheer George Bolsover te spreken?”

De man, die intusschen opgestaan was, zag Mark met achterdochtigen blik aan en vroeg: „Mag ik ook weten, waarom u dit vraagt?” Hij sprak op ontevreden toon.

„Mijn naam is Mark Martineau,” zei de ongewenschte bezoeker.

„Martineau!” riep de ander uit. Hij wilde nog iets zeggen, scheen zich echter te bedenken, zweeg, en keek Mark nieuwsgierig en opmerkzaam aan. Er was iets in z'n gelaat dat Mark niet goed kon thuis brengen, een mengeling van vrees, verlangen, en wantrouwen. Hij bleef echter besluiteloos staan.

Duimelijntje.

„Mijn naam is u niet onbekend, naar 't schijnt?" zei Mark.

„Hoe weet u dat?"

„Dien indruk kreeg ik direct, nadat ik u mijn naam genoemd had. M'n naam heeft trouwens een paar dagen geleden in al de kranten gestaan."

„Ik lees geen kranten," zei de ander op knorrigen toon.

Mark liet zich echter daardoor niet afschrikken.

„Wat komt u hier doen?" vroeg de bewoner van de „Witte Villa".

„Ik zou graag weten, waarom u een zeker bedrag voor mij op de Koloniale Bank hebt geplaatst," antwoordde Mark bedaard. Hij begreep, dat deze rechtstreeksche vraag den man het huis in kon jagen, en dat daardoor het doel van zijn bezoek kon verijdeld worden. Niettemin kwam het hem voor, dat dit het beste was wat hij doen kon.

Uit de gelaatstreken van den man spraken schrik en vrees.

„Maar... maar..." zoo begon hij. Verder kwam hij niet. Hij staarde Mark met onderzoekenden blik en als in twijfel aan.

„Ik denk dat het zoo wel in uw als in mijn belang is, wanneer u mij het onderhoud toestaat dat ik vraag," hernam Mark. „Ik wensch u het een en ander te vragen, maar misschien kan ik u ook het een en ander meedeelen, waarin u veel belang zult stellen."

„Wat kunt u me dan meedeelen?" vroeg de ander, en er klonk vrees in z'n stem.

„Misschien iets wat menig vader, die z'n kind in geen jaren gezien heeft, graag zou willen vernemen," zei Mark op goed geluk af.

De man verschoot van kleur en begon over al z'n leden te beven.

„Kom binnen," zei hij, „het is best mogelijk wat u daar zegt, kom binnen."

Hij ging Mark nu voor door den tuin naar de huisdeur, waar omheen klimrozen geurden. Nadat hij de deur open gemaakt had, stond hij een oogenblik stil en luisterde aandachtig. Vervolgens den jongen man een wenk gevend, ging hij een smalle trap op die naar boven, naar een ruim vertrek leidde.

Dit vertrek was gezellig ingericht; alleen viel het Mark op, dat het absoluut niet den indruk van een Engelsche huiskamer maakte.

De matten waarmee de vloer bedekt was, de geprepareerde huiden van wilde en zeldzame dieren die aan den wand hingen en de vreemdsoortige wapens die overal waren aangebracht, gaven duidelijk te kennen, dat de bewoner van dit vertrek jaren lang in onbeschaafde landstreken van den aardbodem z'n verblijf gehouden had.

„En vertel me nu eens het doel van uw komst," zei de vreemdeling, nadat hij de deur gesloten had. „Ik ben iemand," zoo vervolgde hij, „dien men in 't algemeen vermijdt. Wilt u wel gelooven dat ik maanden lang slechts met een paar personen gesproken heb. Men vertelt van mij dat ik een gevaarlijk mensch ben en misschien ben ik dat ook. Ik ben in vreemde wereldstreken geweest en heb daar vreemde dingen gezien. Er bestaan geen twee menschen, behalve u, die ik in mijn woning zou toelaten. Weet u, waarom ik voor u een uitzondering gemaakt heb?"

„Misschien wel omdat u me wantrouwt," antwoordde Mark; „ik ben in elk geval blij, dat u me ontvangen hebt."

„En veronderstel dat ik geweigerd had u te ontvangen?"

De man ging naar 't venster en keek naar buiten in den tuin. Z'n houding was als die van iemand die

diep nadenkt. Daarna keerde hij zich om en keek Mark lang en opmerkzaam aan.

„Het schijnt dat u me vroeger al eens meer gezien hebt," zei de jonge man, die zenuwachtig geworden was. Hij vond dit een eigenaardig onderhoud.

„Dat heb ik ook en dat is dertig jaar, neen, meer dan dertig jaar geleden."

„Is die man niet goed bij z'n verstand?" dacht Mark, „of steekt daar iets anders achter?"

„Enfin," hernam de bewoner van de Witte Villa.

„Vertel me nu maar eens wat u wilt weten."

„Waarom hebt u dat geld op mijn naam gezet?"

„Met die vraag bedoelt u zeker iets bijzonders. Waarom vraagt u me dat?"

Groote zus geeft onderricht in het hengelen

„Er steekt ook iets achter."

„Wat dan?"

„Misdaad, schurkenstreken, moord!" riep Mark uit. Hij zei meer dan hij voornemens was te zeggen, maar het scheen hem toe, dat de geheele omgeving waarin hij verkeerde hem tot het uitspreken van deze woorden drong.

„Er moet een reden, een ernstige reden geweest zijn, waarom u dat geld op mijn naam plaatste. Waarom deed u het?"

„Wie heeft u verteld, dat ik dat gedaan heb, en waarom wilt u dat weten? Luister eens jongmensch, vertel me eens oprecht wat uw eigenlijke bedoeling is."

„Ik zal het u zeggen," klonk het bedaard, „het is niet noodig, dat ik in bijzonderheden tred, want u kent ze. Ik wil aan de wereld bewijzen dat ik onschuldig ben aan de misdaad waarvoor ik nu drie jaar geleden voor de rechtbank gedaagd ben en aantoonen wie de schuldige was."

„En wanneer u daarin niet slaagt, wat dan? De wet heeft geen vat op u."

Neen, dat niet, maar zoolang ik m'n onschuld niet bewezen heb, ligt er een smet op mijn naam. Zoolang dit laatste het geval is, is er geen hoop voor mij op geluk. U begrijpt me toch, nietwaar?"

„Lieve hemel, ja, of ik u begrijp." Weer keek hij uit het venster. „Vertel me nu nog meer van je zelf, vooral van je vader."

„M'n vader? Wat weet u van hem? Hebt u hem gekend?"

„Of ik hem gekend heb!" riep de ander opgewonden uit. „We zijn schoolkameraden op 't Harrow-college geweest. Toen hij in de zesde klas zat, zat ik in de derde. Hij was mijn beschermer. Ik deed alles voor hem en zou voor hem door 't vuur gelopen hebben. Ja, ik heb dat geld voor u op de bank geplaatst, toen ik wist wie u was. Ik kon er niets aan doen. Begrijpt u me?"

„Gedeeltelijk," luidde Mark's antwoord. „Hoe

wist u dat ik geld nodig had? En zeg me eens, of u mijnheer Imri Clarke kent?"

„Weer verscheen er een uitdrukking van vrees en achterdocht op het gelaat van den man.

„Luister naar hetgeen ik u zeg," zei hij zacht maar duidelijk hoorbaar, „zie er van af tegen dien man strijd te voeren; zie er van af. Hij die tegen Imri Clarke in 't strijdperk treedt, heeft reeds het onderspit gedolven, vóór er nog één slag gevallen is."

„Hebt u Abraham Robertshaw gekend?" vroeg Mark weer. „Ik zie van wel. Kijk eens hier, mijnheer George Bolsover, u hebt mijn vader gekend en daarom zal ik u zeggen, wat ik niet van plan was om

te zeggen. Ik zal u mijn geschiedenis vertellen."

„Ja, doe dat."

Mark gaf nu een kort, maar duidelijk verslag van zijn levensloop, waar Bolsover met aandacht naar luisterde. Toen hij aan z'n bezoek aan 't oude, alleenstaande huis gekomen was en van het meisje vertelde, wier gelaat hij zoo duidelijk in 't nachtelijk duister gezien had, klemde de bewoner van de Witte Villa de tanden op elkaar en balde de vuisten. Hij zei echter geen woord.

„Nu," zoo eindigde Mark z'n verhaal, „nu weet u waarom ik hier gekomen ben. Zeker was ik niet van m'n zaak maar ik waagde het er maar op, in de hoop dat u in staat zult zijn me te helpen. Kunt u dat? En wilt u het doen?"

De heer Bolsover scheen eenige minuten lang in hevigen tweestrijd te zijn. Hij wandelde, in gedachten verdiept, de kamer op en neer, ging daarna in een leunstoel zitten en verborg z'n gelaat in z'n handen.

Eindelijk richtte hij het hoofd op en zei:

„Ik dacht zeker, dat mijn treurige geschiedenis nooit meer over m'n lippen zou komen. Ik verkeerde in de vaste meening dat die geschiedenis voor goed vergeten en begraven zou zijn. Ook weet ik niet, of er iets goeds uit zal voortkomen, wanneer ik ze u vertel. Maar als het moet, dan moet het maar."

Weer liep hij naar het venster en keek in den tuin, waarin de laatste stralen der ondergaande zon alles in gloed zetten.

Eensklaps keerde hij zich om en hernam:

„Ja, mijn naam is George Bolsover. U hebt gelijk. En dat meisje, Irene Bolsover, is m'n dochter, m'n eenigst kind."

Een diepe ontroering scheen zich van hem meester te maken, toen hij dit zei. Na eenige oogenblikken vervolgde hij:

„Ik heb u reeds gezegd, dat ik met uw vader op school geweest ben. Hij was mijn beschermer. Ik beschouwde hem als een held. Toen uw vader de school verliet, ging hij naar de universiteit; hij schreef me dikwijls. Ik ging na 't verlaten der school de wereld in en voerde niets uit. In den eersten tijd was ik ruim van geld voorzien, waarmee ik verkwistend omsprong. Daarna ging het bankiershuis, dat de geldzaken van m'n vader beheerde, failliet en ik was arm. Een jaar daarna werd ik verliefd. De ouders van het meisje waren tegen het huwelijk, omdat ik niets bezat. Zij hadden een schitterende partij voor hun dochter op het oog. Maar we beminden elkander en trouwden. U weet genoeg van de wereld, om te begrijpen welke de gevolgen van dit onberaden huwelijk waren. Haar ouders wilden niets meer van haar weten. Ik bezat zoo goed als niets en we wisten niet waarvan we moesten leven. Eenigen tijd later, toen de nood hoog gestegen was, kwam ik in aanraking met Imri Clarke. Hij heette toen anders, maar dat komt er niet op aan. (Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

MANNEQUIN EN MODE

Nu gedurende de laatste weken, door al de mode-shows van binnen- en buitenland in onze groote steden, de mannequins zulk een belangrijke rol hebben gespeeld, lijkt het me wel interessant, hier eens 'n afbeelding te geven van Andrea Nijnska, de best betaalde mannequin der geheele wereld. Andrea Nijnska, wier gestalte zonder wederga moet wezen, geniet een salaris, dat voor dat der grootste filmsterren niet behoeft onder te doen. En door dat hooge salaris hoopt

Andrea Nijnska, de best betaalde mannequin der wereld, in robe de boudoir van oranjekeurig velours paune, gegarneerd met goudkant en met randen van vos in de kleur van 't fluweel.

men te voorkomen, dat de schoone bezwijken zal voor allerlei aanbiedingen van film-maatschappijen in Amerika en Europa.

Op onze afbeelding draagt Andrea Nijnska een boudoir-toilet van oranjekeurig velours paune met goudkant. De bontranden van vos zijn in de kleur van het fluweel geverfd. Het costume werd ontworpen door Baroque.

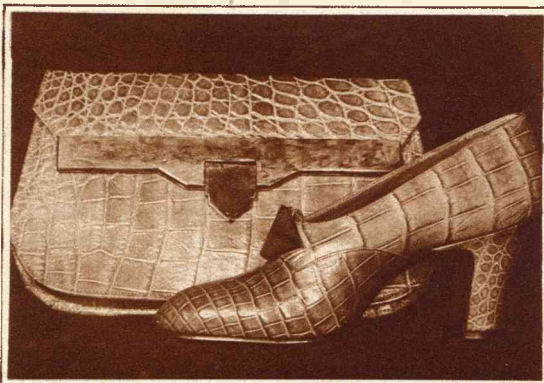
De mode-shows van dit seizoen zijn bijzonder interessant geweest door het vele nieuwe, dat ze te zien gaven. Het is niet alleen de verhoogde taillijn, welke in vereeniging met de langere

rokken de silhouet der vrouw zoo geheel verandert — er is ook nieuws in allerlei kleinigheden, die aan 't geheel van 'n toilet zoo iets specifiek vrouwelijks geven; golvende lijnen, strooken, kanten en strikken.

En meer dan ooit is er een streven naar harmonie tusschen japon, hoed en mantel en allerlei onderdeelen van het toilet.

Een Parijsche nouveauté zijn de schoentjes met bijbehorende tasschen, schoentjes met bijhoo-

Schoentjes met bijbehorende tasch van echt krokodillenleer.

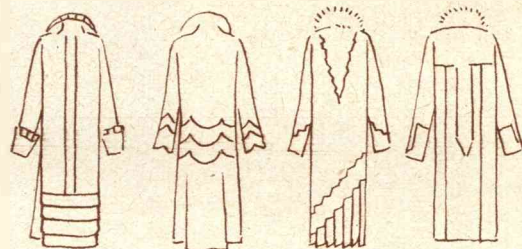
Hiernaast: Groen satijnen schoentjes met zilverstiksels en brillanten gesp, met bijbehorend corsage. Hooge Spaansche hakken.

rend corsage, een bij elkaar passend geheel van schoentjes, tasch en ceintuur.

Costa ontwierp avondschoentjes met bijbehorende tasschen van kostbare stoffen en van fijn

NAJAARS-MANTELS

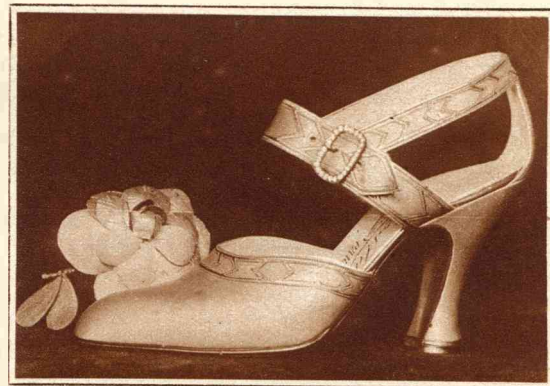
4908. Smaakvolle najaarsmantel van donkerbruin moiré. De mantel heeft een breeden overslag en is van onderen met biezen gegarneerd. De sjawikraag en de aardige manchetten zijn met geplisseerde ruches afgezet. 4707. Deze zeer moderne mantel, waarvan het achterpand langer is dan 't voorpand, wordt gedacht in nijl-groen laken, gegarneerd met tusschengezette, geschulpte biezen. 4976. Bijzonder elegante namiddagmantel van zwart satijn. De onderkant van den mantel bestaat uit breede biezen, welke over elkaar vallen en zoodoende den indruk geven van plooiën. Een groote kraag van licht grijs bont voltooit de garnering. 4935. Chic ensemble bestaande uit langen rechten mantel en 'n aardig deux-pièces costume. De mantel, het rokje en de biezen op de jumper werden gedacht in beige kasha. De jumper zelf in hetzelfde materiaal, doch in donkerder tint. Kraag van bruinachtig bont.

leeren vlechtwerk. Hij ontwierp ook de tasch en de schoentjes van echt krokodillenleer onzer afbeelding, met gespen van kastanje hout, en het groen satijnen schoentje kleurend bij de bloem voor het corsage.

Dit zeer aparte schoentje is met zilver bestikt en met een brillanten gesp gegarneerd. En het heeft den zeer hoogen Spaanschen hak, die voor de nieuwste Parijsche schoentjes en vogue is.

PAULA DEROSE.

SUNLIGHT ZEEP

Door het gebruik van Sunlight Zeep een schoonere wasch en langeren duur van Uw goed

ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

De veteranen van „Haarlem“ bestrijden elkaar ter gelegenheid van het 40-jarig jubileum. Op onze foto komen verschillende spelers voor, die vroeger een rol van betekenis speelden in het „Haarlem“ team, o.a. Jur Haak, Serne, Maas, J. v. d. Berg enz.

SPORT VAN ZONDAG

Men beweert wel eens dat bij voetbal de publieke belangstelling heel vaak evenredig is aan het vertoonde spel. Speelt een elftal goed dan laat ook de belangstelling rond de lijnen maar weinig te wensen.

De praktijk leert echter anders. Publiek trek je wanneer het je goed gaat of heel slecht. Het vertoonde spel wordt door een groot deel van de massa op den koop toe genomen. Het loopt storm wanneer een wedstrijd wordt gespeeld van welks resultaat veel afhangt en al kan men daarbij vooraf op de vingers natellen dat er van goed voetbal geen sprake zal zijn, het doet er niets toe.

Ajax levert weer het voorbeeld. Wij willen hiermede niet zeggen dat de Ajacieden bepaald slecht spelen, doch een feit is het dat qua spel toch geen bijkans uitverkocht huis mocht worden verwacht bij den wedstrijd tegen Excelsior. De Ajacieden hebben het echter al eenige jaren achtereen zoo weten te vinden dat er een behoorlijke kans op de bovenste of onderste plaats was. Hierdoor hebben zij blijkbaar zooveel interesse voor hun verrichtingen onder het Amsterdamsche publiek gekweekt dat dit Zondags in bijzonder grooten getale de reis naar de Ajax-hoeve onderneemt.

Zoo was het dus ook Zondag weer. Ajax zat weer zoo'n beetje in den put — de veronderstelling is trouwens wel wat voorbarig — en het doet goed

Hoe Ajax met 3-0 van Excelsior won. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het Amsterdamsche doel.

Een spannende strijd tusschen T. O. G. en Oosterpark, welke door de bezoekers met 1-0 werd gewonnen. Onze kiek is genomen bij een hoekschop op het doel van Oosterpark.

is als die op de laatste, gaan we maar eens den anderen kant, de goede zijde bedoelen we, uitzien. Weliswaar kunnen van de roodwitten geen grootsche daden worden verwacht, doch wie zal

D. D. V. en Swift bekampen elkaar op het Parkschoouwburchterrein. Swift won met 3-2. Moment uit deze ontmoeting. Het vrouwelijk geslacht levert strijd voor het doel van Swift.

deze wel leveren? De leidende ploegen in de afdeling zijn reeds twee punten kwijt na drie wedstrijden. Ajax drie! Het krachtsverschil is uiterst miniem.

Hoeden af voor Blauw Wit! De zebra's hebben tegen Feijenoord in Rotterdam uitstekend werk geleverd. Het zou wel wat bout zijn om te beweren dat het gelijke spel tegen Feijenoord een naderend kampioenschap voorspelt. Daar valt misschien over een maand of drie over te praten. De situatie is thans zoo dat ook in deze afdeling elke week wijzigingen in de groepeerings kunnen komen. Een goede kans zullen de stadionbewoners toch wel maken. Stormvogels is hier de eenige club, welke nog geen puntje verspeelde, hetgeen wel opvallend is daar ieder zich nog wel den strijd zal herinneren, welke de IJmuider vogels tijdens het vorige seizoen moesten leveren om aan het degradatiegevaar te ontsnappen.

Ze zijn er daar momenteel in Kennemerland aardig in. V.S.V. verbaast ook al vriend en vijand, nu Zondag weer door het gelijke spel in Rotterdam tegen Sparta.

*

Nog opvallender dan het fraaie werk van D.E.C. in de tweede klasse is het herhaalde falen van Zeeburgia. Hetzelfde team dat verleden jaar zoo ongeveer eerste klasse fähig was verliest thans drie wedstrijden achtereen. Van een hernieuwd kampioenschap kan dan ook moeilijk sprake zijn. Verder memoreeren wij nog de fraaie overwinning van A.F.C. op Baarn, welke degradatievrees ineens een eind weg bant. D.W.S. heeft ook de eerste punten binnen in den vorm van een 1-0 overwinning op haar buurtgenooten De Spartaan. Als de D.W.S.'ers er van overtuigd zijn dat het niet aangaat om in één seizoen weer te verspeelen wat hun zooveel moeite heeft gekost, zullen zij wel tot meerdere goede dingen in staat blijken.

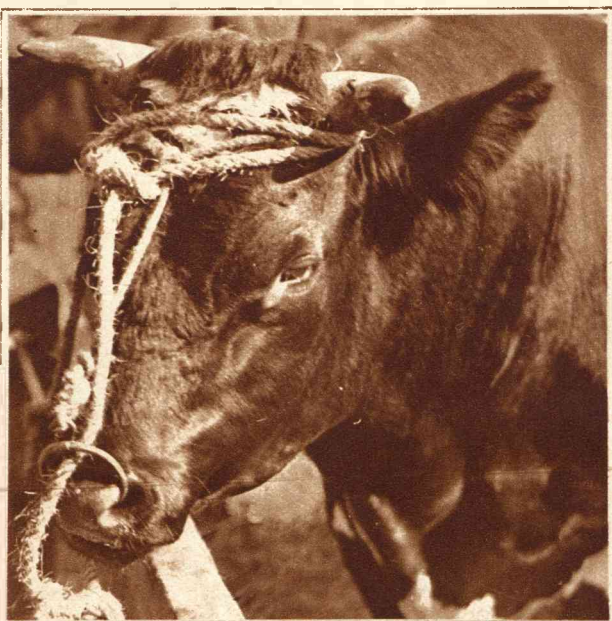
Een opname van de groente- en fruitveilingen van de afslagvereemingen: Beemster, Parmerend en Omstreken hierboven weergegeven.

Uit de Provincie

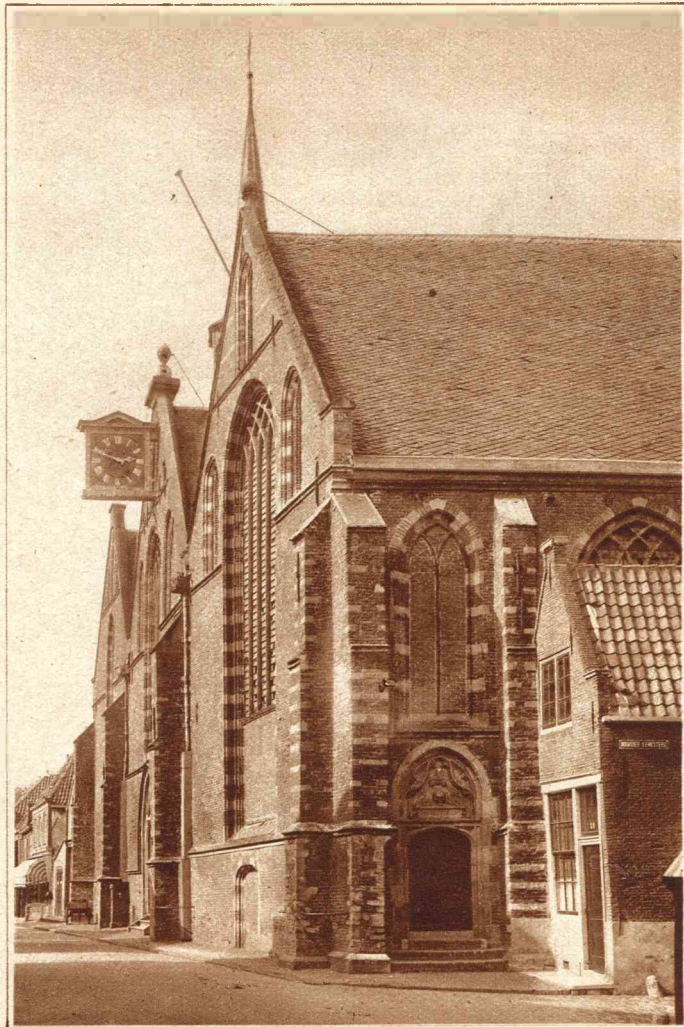
De kerktoeren te Schagen, met het oog op de gehouden winkelweek geillumineerd, bood 's avonds een schitterenden aanblik. De prachtige toren gefotografeerd terwijl hij in een zee van licht baadde.

Hiernaast: Een kijkje op de Harddraverijen, die ter gelegenheid van de landbouwtentoonstelling gehouden werden. Twee mededingers in volle race, tijdens de medstrijden.

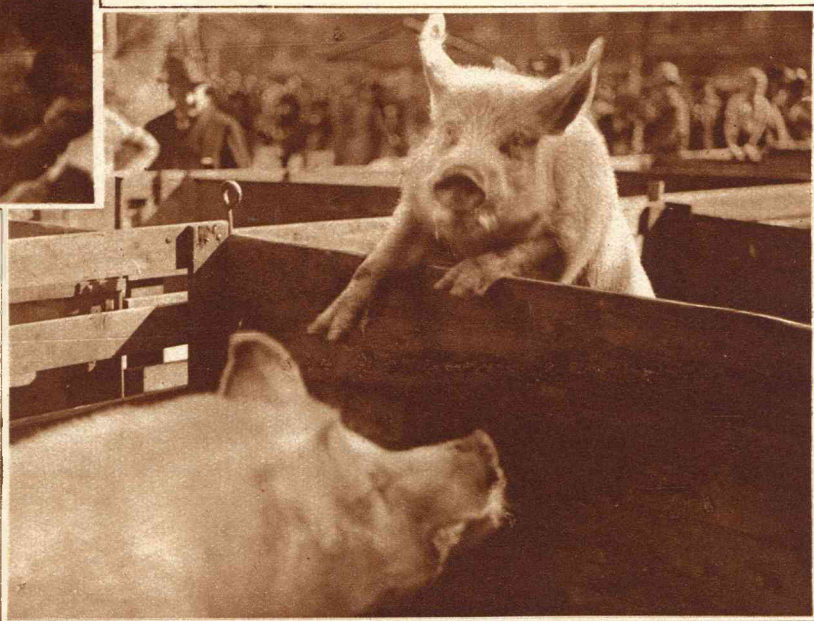

Op de Jaarlijksche Landbouwtentoonstelling, in Alkmaar gehouden, was weer heel wat fraais op landbouw- en veeteeltgebied te bewonderen. Onze fotograaf wist hier en daar een aardig plaatje te maken voor belangstellende lezers, waarvan het bovenstaande een stier weergeeft, die op een prijsje beslag mist te leggen.

Hiernaast: De varkensfamilie schijnt nogal schik te hebben op de tentoonstelling, want de eene buur houdt een gezellig praatje met den anderen.

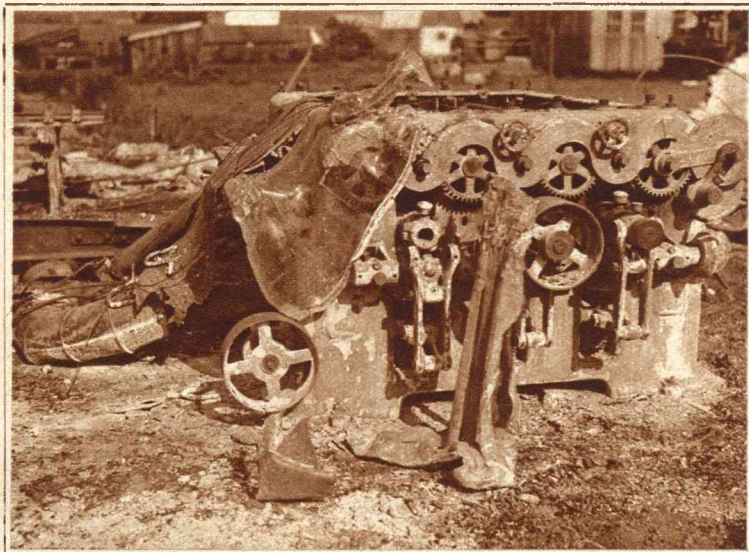

DE NOORDERKERK TE HOORN, uit de 15de eeuw dateerend, zal zeer zeker spoedig bouwvallig worden als niet aanstonds met restauratie wordt begonnen, waarvoor bereids een commissie gevormd is. Een interessante opname van deze kerk hierboven.

GROOTE BRAND TE LANDSMEER. De vorige week is de Stoomtimmerfabriek der N.V. v.h. Westenberg te Landsmeer totaal afgebrand. Nagenoeg het geheele complex werd een prooi der vlammen, uitgezonderd een houtloods en eenige droogkamers. Een overzichtsfoto van de aangerichte schade hierboven. Op den achtergrond het ketelhuis dat behouden bleef.

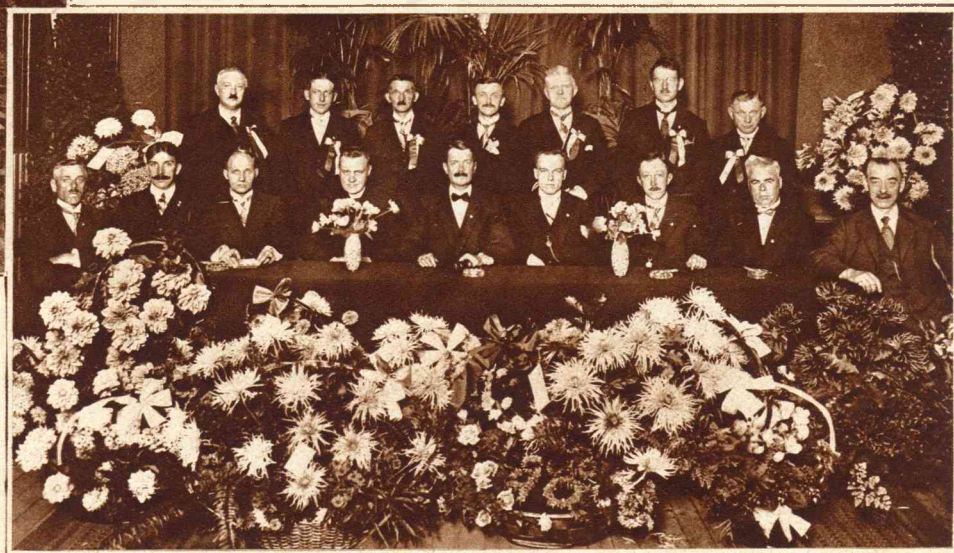
Een schuurbank, met gesmolten glas bedekt, biedt een troosteloos aanblik.

Op denzelfden dag, dat te Landsmeer een brand woedde, is ook de koekfabriek „De Damiaatjes” te Haarlem bijna geheel door brand verwoest. Onze fotograaf nam een kiekje na de blussing. Een gezicht op de fabriek na het instorten van het dak.

UIT DEN OMTREK

DE AFD. HAARLEM VAN DEN R.K. VOLKSBOND herdacht van 22—29 Sept. haar 40-jarig jubilé. Het bestuur, tijdens de receptie gekiekt, hierboven, van links naar rechts: G. M. Govers, N. de Bie, G. Scholte (penn.), Z. Eerw. Heer J. P. J. Kok, J. Castricum (voorz.), F. Keesen (secre.), H. Leeuw, P. Dekker, G. Telman.

TE HAARLEM nam de Weled. Heer A. B. Michielsen afscheid als voorzitter van den Raad van Arbeid van zijn personeel. Genoemde heer is in gelijke betrekking benoemd te Breda. Een foto van den scheidenden voorzitter te midden van zijn familie en personeel.

De zeilwedstrijden van de Zaanlandsche Zeilvereniging. De zeseters onderweg. Een moment van fellen strijd.

Oogstfeest in den Balkan, een der fleurigste, rijkste scènes.

Ninon Dolnay, de Vlaamsche Revue-ster, in haar uitbundige, dolle optreden en gechargeerde mimiek de antipode (of de aanvulling?) van Louis Davids.

Op de Amsterdamsche planken

Als alle agenten als Tinus zouden kijken
Dan zou het drukst verkeer een wissewasje blijken.
(Louis Davids).

LACH... EN VERGEET

Meneer Amsterdammer heeft reeds via de radio kennis gemaakt met den inhoud van Frits Stappert's revue, die thans haar intrek genomen heeft binnen de muren van het nog niet afgezande Carré. Desondanks of misschien juist daarom zal menigeen, die de populaire wijsjes en de kostelijke moppen van Ninon Dolnay en Louis Davids nu nog maar van „hooren zeggen“ kent, nader kennis willen maken met „Lach en vergeet“ en door eigen aanschouwing gevolg willen geven aan deze sympathieke uitmoediging.

HET MÜNCHNER MARIONETTEN-THEATER

onder leiding van Paul Brann, is wederom in ons land, waar het een tournee gaat maken tot half November. In Amsterdam is de première gegaan van „Amphitryon“, een comédie van den fyngeestigen blijspeldichter Molière, terwijl ook de groteske „Grosche“ van Tridell en Polgar op het programma staat, waaruit we hierbij een scène meergerezen. Wie een avondje van hoog kunstgenot wil smaken, weet nu dat hij in het Muziek-lyceum terecht kan.